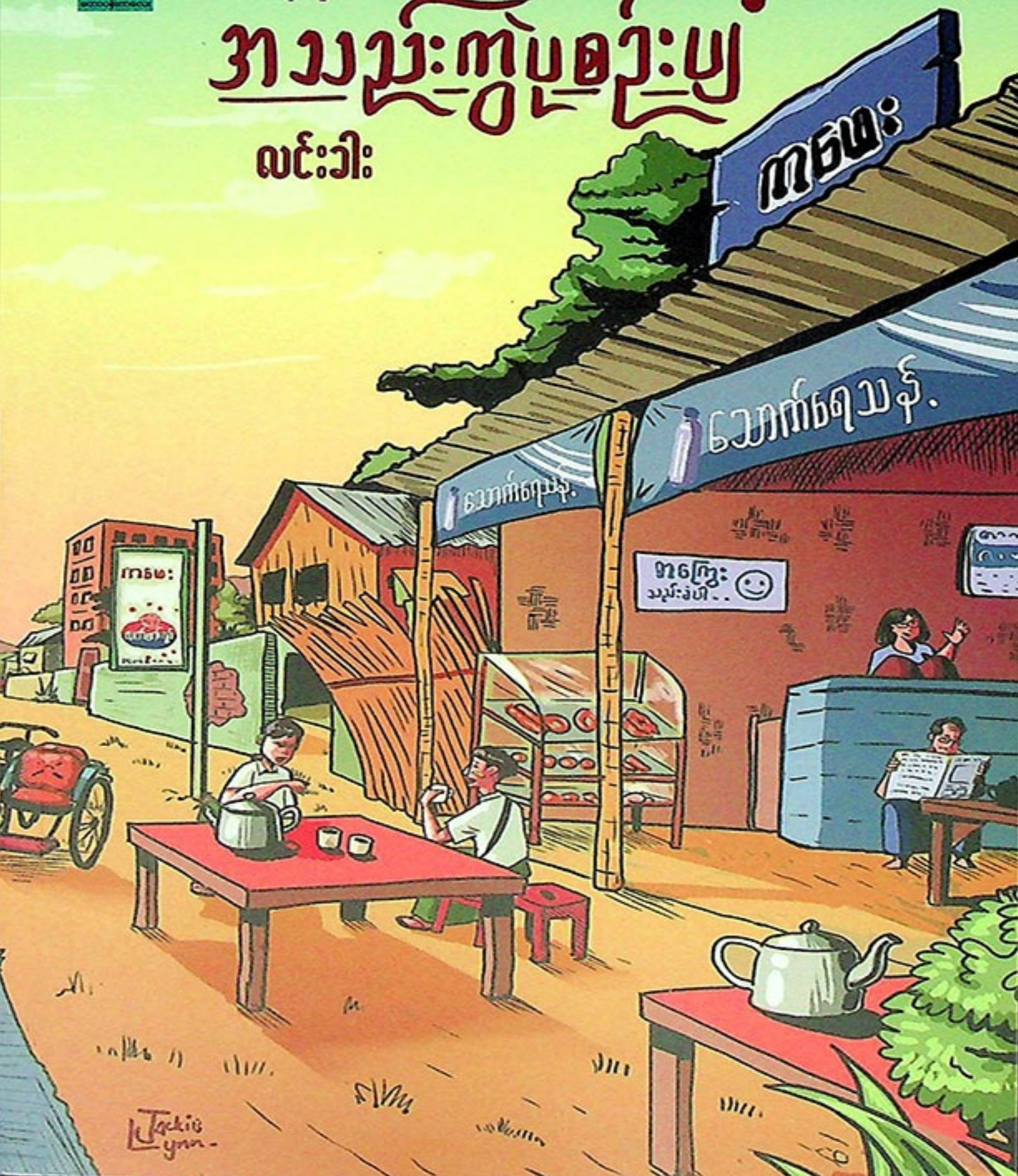

ဖန်ပုလင်းထဲက

အာသာယာမှုပစ္စည်းပျံ

လင်းခါး

Jackie ynn

ဖန်ပုလင်းထဲက အသည်းကွဲပုစဉ်းပျံ
လင်းခါး

သူရဲကောင်းခေတ်မှ ဖန်ပုလင်းထဲက အသည်းကွဲပုစဉ်းပျံသို့
စာရေးသူအမှာစာ

ဒီဝတ္ထုဟာ ၁၉၉၆ ကနေ ၂၀၀၀ ခုနှစ်အတွင်း ဆယ့်ခြောက်နှစ်တောင် မပြည့်သေးတဲ့ ဆယ်ကျော်သက် ချာတိတ်ကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် အောက်တွေ ဖတ်ဖို့ အဆင်မပြေပါဘူး။ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ဆဲတာတွေ၊ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရေးအသားတွေ ပါနေလို့ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ လူတွေ တကယ် မပြောကြတဲ့ စာသားတွေနဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို မတည်ဆောက်ချင်ပါ။ ဒီလို ဖြစ်တာနဲ့အမျှ ဆယ်ကျော်သက် ကောင်လေးတစ်ယောက် အကြောင်းကို ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေ ဖတ်လို့ရအောင် ရေးချင်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ခဲယဉ်းလှပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ရတာက ဒီထဲက ဇာတ်ကောင် ဆယ်ကျော်သက် ကောင်လေးရဲ့ အတွေ့အကြုံ သက်သက်ပဲလား။ ဒါမှ မဟုတ် အခြား အကြောင်းအရင်း တစ်ခုခုကြောင့်လား စဉ်းစားစရာဆိုပေမဲ့ ဒါက ကျွန်တော့်ကိစ္စတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

ဖန်ပုလင်းထဲက အသည်းကွဲပုစဉ်းပျံလို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ ဒီဝတ္ထုကို စရေးတုန်းက ပေးခဲ့တဲ့နာမည်က "သူရဲကောင်းခေတ်"ပါ။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံရေးအမြင်တွေနဲ့ ရောထွေးသွားစရာ ခေတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ရှိခဲ့လို့ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေ အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်

ကိုယ်တိုင်လည်း မိန်းကလေး မဖြစ်ဖူးလို့ မပြောတတ်ပေမဲ့ ယောက်ျားလေး အတော် များများကတော့ ငယ်ဘဝမှာ အားကျလေးစားရတဲ့ ဦးလေး သို့မဟုတ် ဦးလေးအရွယ် တစ်ယောက်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဆွေမျိုး နီးစပ် တော်ခြင်းတောင် မရှိတဲ့ သူရဲကောင်း အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ယောက် ရှိတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုရှိခဲ့ခြင်း တကယ့် အဖြစ်အပျက် အရှိတရားတွေနဲ့ ဒါက ဆက်စပ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေ ထွက်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို လာလာမေးကြတဲ့ဒါက တကယ့် အဖြစ်အပျက်ပဲလား စိတ်ကူးယဉ်လား စသဖြင့် မေးခွန်းတွေကို စိတ်ညစ်လွန်းလို့ ကြိုပြီးပြောရရင် ဒီဝတ္ထုဟာ ကျွန်တော့်ဘဝ ဇာတ်လမ်းပဲ လားလို့ ဆိုရင်တော့ ငြင်းပါရစေ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်ဘဝဆိုတာ မရှိခဲ့ပဲ လည်း ဒီဝတ္ထုဖြစ်လာစရာ အကြောင်းတော့ မရှိဘူးပေါ့။ လူတိုင်းမှာ ငယ် ဘဝဆိုတာ ရှိကြတာချည့်ပဲလေ။ သို့သော်လည်း အဖြစ်အပျက် အားလုံးဟာ ဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်လာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ရေးဖြစ်ဖို့ အဓိက အကြောင်းဖန်လာစေတဲ့ အရာဟာ တကယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်ဘဝမဟုတ်ဘဲ အခြား အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ ဈာန် ဝင်စားမှု ဆိုပါတော့။ အနုပညာပစ္စည်း တစ်ခုကို ခံစားရင်း အခြားသော မ တူညီတဲ့ အနုပညာ ပစ္စည်းတစ်ခု ဖန်တီးချင်စိတ်ပေါ့။ (ကြီးကျယ်သွားမ လား မသိပေမဲ့ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ) ဒီဝတ္ထုရေးဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို အဓိက ဈာန်ဝင်စားမှုပေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေကတော့ တကယ်ရှိပါတယ်။ လူသိအများဆုံး ကတော့ ဆရာမြသန်းတင့် ဘာသာပြန်တဲ့ လေလွင့်သူပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော့်ကို အဓိက လှုံ့ဆော်ပေးတဲ့ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ကတော့ ဆရာမောင်တင် မြရဲ့ "တရားခံ" ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးပါ။ (ဆရာကြီးတွေရဲ့ ဒီလိုစာအုပ်၊ စာတ ပုဒ်တွေဟာ ရေးဖြစ်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းခံဆိုပေမဲ့ အဲဒီစာအုပ်တွေလို

ကောင်းမယ်လို့တော့ အာမ မခံနိုင်ပါဘူး။)

အဲဒီဝတ္ထုတိုလေးကြောင့်ပဲ "ငယ်ငယ်တုန်းက အစ်ကိုကြီးတွေ ဆိုတဲ့ အက်ဆေးတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ (သိပ်မကြာခင်မှာ ဒုတိယအကြိမ် ပြန် ထွက်မယ့် "ရှေးဟောင်းမျောက်မ" နှင့် အခြားအက်ဆေးများ စာအုပ်မှာ ထည့်သွင်းခဲ့ပါတယ်။ ခုတော့ အဲဒီအက်ဆေးကလေးနဲ့တင် မလုံလောက်လို့ ဒီဝတ္ထုကို ဆက်ရေးဖြစ်တယ် ဆိုပေမဲ့ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ရဲ့ အင်္ဂါရပ်နဲ့အညီ ဒီ ဝတ္ထုဟာ ကျွန်တော် ခံစားရတဲ့ အဲဒီ အစိတ်အပိုင်းလေးထက် ကျော်လွန်ပါ တယ်။ ကလေးဘဝ၊ ကလေးဘဝ ဆယ်ကျော်သက်ဘဝရဲ့ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားမှု၊ အတတ်ဆန်းချင်မှု၊ အတွေ့အကြုံ၊ နောက်ပြီးတော့ အခြားသော ကိစ္စတွေ။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပြောခဲ့တဲ့ ခုနှစ်တွေအတွင်းက ဆယ်ကျော်သက်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ လူမှုဘဝဇာတ်လမ်း ဖြစ်လာပါ တယ်။

အဲဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန် ဘယ်လိုအရေးအသားနဲ့ ရေးသားရမယ်လို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြင်ဆင် အကြိမ်ကြိမ် ရေးသားပြီးတဲ့နောက် အရွယ်ရောက်ပြီးသားသူ တစ်ယောက်ရဲ့ ပြန်ပြောင်း အရေးအသားကနေ ဆယ်ကျော်သက် ချာတိတ်ကလေး တစ်ယောက် ပြန်ပြောပြနေတဲ့ အရေး အသား ဖြစ်အောင် အတော်ကလေး ပြန်လည် ပြင်ဆင်လိုက်ရပါတယ်။ သို့သော်လည်း အဲဒီအပိုင်းမှာ ကျွန်တော် အောင်မြင်မယ်လို့ မထင်မိပါဘူး။ တစ်အုပ်လုံး ရေးပြီးသွားတော့ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ပြန်ဖတ် ကြည့်မိတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒီဝတ္ထုဟာ ပျင်းစရာတောင် ကောင်းနေတယ် လို့ ထင်မိပါတယ်။ ရှေ့နှစ်အုပ်ဖတ်ပြီး သဘောကျလို့ ဝယ်မိခါမှ ဒီစာအုပ် ကြီးကတော့ ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်နေတယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လိုအပ်ချက်ပါပဲ။ နောက်ပြီး အဲဒီလို ဇာတ်လမ်းနဲ့ ကိုက်ညီအောင် ပြင်ဆင်

နေတဲ့ကြားကပဲ ကျွန်တော်ရဲ့ ကဗျာဆရာညဉ့်က တချို့ အရေးအသား နိမိတ်ပုံတွေမှာ တင်စားဖော်ပြဖို့ အားထုတ်နေမိတာတွေ တကယ်ပဲရှိခဲ့ပါ တယ်။ အဲဒါတွေကလွဲရင် ဒီစာအုပ်ဟာ ဆယ်ကျော်သက် ကောင်လေး တစ် ယောက်က ပြန်ပြောပြတဲ့ သူ့ဘဝ အကြောင်းအရာ တချို့ပါပဲ။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရဲ့ စာအုပ်တွေမှာ ကိုယ်တိုင် အမှာစာရယ်လို့ ကောင်းကောင်း မရေးဖူးတော့ ဒီစာက အမှာစာရယ်လို့တောင် မည်ရဲ့လား မပြောတတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ဝတ္ထုတွေဖတ်တဲ့အခါ မ ကြိုက်တတ်တဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအကြောင်းကို ပြောပြနေတာမျိုး မဖြစ် အောင်တော့ ကြိုးစားထားပါတယ်။ (သို့သော် နည်းနည်းတော့ ပြောမိတာ ပဲ) ဒီဝတ္ထုကို ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ငယ်ဘဝကို၊ ဒါမှမဟုတ် ငယ် ဘဝရဲ့ သူရဲကောင်း အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို သတိရသွားစေမိ တယ်ဆိုရင် ကျနော် စာမျက်နှာတွေအများကြီး ကျုံးရုန်းရေးရကျိုး နပ်တာ ပေါ့။ ဒါအပြင် အထူးခံစားချက်ကတော့ ငယ်ဘဝရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်း ကလေး တစ်ခုပါပဲ။

အဲဒီခေတ်ကာလဟာ ချာတိတ်ကလေးတွေအတွက် လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စ တွေကို အထူးတားမြစ် ပိတ်ပင်လွန်းတော့ မမှန်တဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ ပွင့် ထွက်ပြီး ဒုက္ခများကုန်ကြတဲ့ ကိစ္စတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ပါတယ်။ ခုလည်း ရှိ နေတုန်းပါပဲ။ ကလေးငယ်တွေအတွက် sex education ဟာ အရေးကြီး တယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ ယုံကြည်ပါတယ်။ အစစအရာရာ မပွင့်လင်းတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရှိနေပါလျက်နဲ့ ထိုးသိပ်ထားသယောင် ပြု ထားရတဲ့ ကိစ္စတွေထဲ ဆယ်ကျော်သက် လိင်ကိစ္စတွေဟာ ထိပ်ဆုံးကနေ ပါဝင်ပါတယ်။ အထောင်းခံထားရတဲ့ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးလို ပြဲရွဲကြေမှုလို့ တောင် နေပါတယ်။ အဲဒီ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကပဲ ဒီနေ့ခေတ်ရဲ့ တချို့

သော အစိတ်အပိုင်းတွေကို ပြဋ္ဌာန်းထားခဲ့ပါတယ်။ ကြေကွဲစရာလို့ ကျွန်တော်တော့ ထင်ပါတယ်။ ဟုတ်ချင်မှလဲ ဟုတ်မှာပေါ့။

စာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းကတော့ ဒီတင်ပြီးပါပြီ။ ဝတ္ထုကို ဆက် ဖတ်ကြည့်ကြဖို့ပဲ လိုပါတော့တယ်။ သို့သော် ဒီစာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ (တကယ်တော့ ကျွန်တော် ရေးသမျှ စာတွေအားလုံးနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါပဲ) နည်းနည်းထပ်ပြောရရင် ကိုယ်ရေးထားတဲ့ စာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်မဖတ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဖတ် ပေးစမ်းပါဦးကွာ ပြောတိုင်း မညည်းမညူ ဖတ်ပေး အကြံပေးလေ့ရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဇနီး အချစ်ကလေးမြကို (အိမ်မှာ နေ့တိုင်းတွေ့နေရတာကို ကျေးဇူးပဲ မိန်းမ ရေ ပြောလည်း ရနေပေမဲ့) အထူး ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်း ပြောလိုပါတယ်။ ကျွန်တော့်စာတွေတိုင်း ကဗျာကလွဲရင် (အဲဒါ ကျ ကောင်းပါတယ် လွဲရင် သူလဲ မပြောတတ်ဘူးလေ) အမြဲဖတ်ပေး အကြံပေးလေ့ရှိပေမဲ့ ဒီစာအုပ်မှာတော့ သူ့အကြံဉာဏ်တွေ အများကြီး ပါဝင်ပါတယ်။ တချို့အခန်းထဲက ဇာတ်ကွက်တချို့ ဆိုရင် သူ့အကြံတွေ ကြောင့် ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ အဲဒါလေး တကူးတက ပုံနှိပ်စာလုံးနဲ့ ကျေးဇူးတင်ချင်လို့ အမှာစာမှာ ဒီနောက်ဆုံးအပိုဒ်ပို ထည့်သွင်းလိုက်ပါ တယ်။ ဒါ့အပြင် အားလုံးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

လင်းခါး

အခန်း (၁)

Where're you going to brother.

မေးခွန်းလေး ကြားရဲ့လား။

ဆိုင်အရှေ့ရောက်လို့ ပုတုကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒီကောင်က ကျွန်တော့်နောက်မှာ ခြေလှမ်း သုံးလေးလှမ်းလောက် နောက်ကျန်နေခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲကို မရွံ့မရဲပုံစံနဲ့ လှမ်းကြည့်နေတယ်။ အတန်းပိုင်ဆရာမက "ဟိုကောင်အတန်းရှေ့ကိုထွက်ခဲ့စမ်း" လို့ ပြောလိုက်တိုင်းမှာ ဒီကောင် ဖြစ်သွားနေကျ ပုံမျိုးပေါ့။

မှောင်မှောင်မည်းမည်း မှိုင်းမှိုင်းညိုညို ဖြစ်နေတဲ့ဆိုင်ထဲ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်တဲ့ဘက်ကနေ မြင်ရတဲ့ နံရံပေါ်မှာတော့ ပြက္ခဒိန်တွေ အများကြီးပဲ။ ပြက္ခဒိန်တွေကတော့ အဟောင်းအနွမ်း အရင်နှစ်တွေက ဟာတွေရော ထင်တာပဲ သုံးလေးခု၊ ပင့်ကူအိမ်တွေတောင် တက်နေတယ်။ ခပ်စောင်းစောင်းလေးရပ်ပြီး ဆံပင်အရှည်ကြီးကို ဘေးဘက်မှာ ဖားလျားချထားတဲ့ ထက်ထက်မိုးဦးပုံ တစ်ပုံလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီနံရံရဲ့ အပေါ်ထိပ်မှာတော့ တိုင်ကပ်နာရီသေးသေး ဝိုင်းဝိုင်းလေးတစ်လုံး။ နာရီကလည်း ရပ်နေတယ် ထင်တာပဲ။ အနောက်ဘက်ထရံမိုးရဲ့ အပေါက် သေးသေးလေးတွေကနေ နေရောင်ဟာ အဖြူရောင် ပလတ်စတစ် ကြိုးစတွေပမာ စောင်းလို့ ဆိုင်ထဲကို ဝင်နေတယ်။ ခပ်မှောင်မှောင်ဆိုတော့ အဲဒီအလင်းတန်းတွေထဲက အမှုန်တွေကိုတောင် မြင်နေရသေးတာပေါ့။ တစ်ဆိုင်လုံး ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရင်းနှီးနေကျအရာဆိုလို့ ထက်ထက်မိုးဦး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။

ကောင်တာမှာတင်ထားတဲ့ အမည်းရောင် ပင်နဆိုးနစ် ကက်ဆက်ကြီးက
နေ ထွက်လာတဲ့ သီချင်းကလွဲရင် အားလုံးကောင်းပါတယ်။ ဘာသီချင်းမှန်း
မသိဘူးဗျာ။ တစ်ခါမှကို မကြားဖူးတာ။

"ရည်ရွယ်တာတွေ xxx ခြေဦးတည့်ရာ xxx
ဘယ်ကို သွားမလဲ xxx တွေးမရတော့ xxx
မင်းသွားတဲ့လမ်း ကောင်းရင် ငါလည်း လိုက်မလို့ xxx
မင်းနည်းနည်းလောက် ပြောခဲ့ဦး xxx"

ဆိုင်ထဲမှာက လူအများကြီးလည်း မရှိဘူး။ စုစုပေါင်းမှ တစ်ဝိုင်းတစ်
ယောက် ထိုင်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်တည်းရယ်။ တစ်ယောက်က သဘာဝ
ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးနဲ့ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ စီးကရက်ကို လက်ချောင်း
လေးတွေကော့လို့ ကိုင်ထားတယ်။ စတိုင်ကတော့ တော်တော်ကို မိုက်တာ။
ဆေးလိပ်က ဖွာလွန်းလို့ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့တင် မီးခိုးငွေ့တွေကြား သူတို့
မျက်နှာတွေကိုတောင် ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူး။ ကျွန်တော်လည်း
လူကြီးတစ်ယောက်ပုံမျိုး ရင်ကို သိသိသာသာ ကော့ထည့်လိုက်တယ်။ သိ
တယ်မို့လား။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ကြက်ရင်အုပ်ကလေးလို ဖြစ်သွားမယ်ထင်တာပဲ။
ရယ်တော့ရယ်ရတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းထဲမှာ ဇင်ဗိုလ်ဆိုတဲ့ တစ်
ကောင်ရှိတယ်။ လူက ပိန်သေးသေးလေးရယ်။ ရန်တွေဘာတွေဖြစ်လို့
စကားများကြပြီဆိုရင် အဲ့ကောင်က အဲ့လိုပဲ သူများ တခြားသူ ကြောက်မ
လား ဆိုပြီး ရင်ကို ကော့ကော့ပြီး စကားပြောတာ။ သူ့ စာကလေး ရင်အုပ်
ကလေးကို ဘယ်သူက ကြောက်မှာလဲဗျာ။ အဲ့လိုလုပ်တာကိုက ရယ်စရာ
ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။

ကျွန်တော်က အဲ့လိုမျိုး မာန်ထည့်လိုက်ပေမဲ့ ပုတုကတော့ ကျွန်တော့်
နောက်တင် ကြောက်ချေးပါနေပြီ။

"ဟေ့ရောင် အဲလိုကြီး ကုပ်တုပ်တုပ် လုပ်မနေနဲ့ ခပ်တည်တည် ဝင်...လာ" လို့ ပြောလိုက်ရသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ပုတုက ကျွန်တော်ကို တစ်ချက်ကြည့်၊ ကောင်တာမှာ ထိုင် နေတဲ့ အဒေါ်ကြီးကို မေးထိုးပြပြီး ဖြစ်ပါ့မလားကွာ ဆိုတဲ့ ပုံမျိုးလုပ်နေ တယ်။ မသိရင် သရဲကို မြင်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့အင်္ကျီ အောက်အနားစတွေ ဆိုတာလည်း တွန့်လိပ်နေတာပဲ။ သူ့ဟာသူ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြန်ဆုပ် ခြေထားတာ။

"လာစမ်းပါဟ မင်း အဲလိုလုပ်နေတာကြီးနဲ့ကို ငါတို့ကို အထင်သေးပြီး အ ငေါက်ခံရတော့မှာ လာခဲ့"

သူ့ရဲ့ လည်ပင်းအထက် ကုပ်ကနေ လည်ပင်းညှစ်လိုက်သလို အတင်း သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲကို နှစ်ယောက်သား ဝင်သွားကြတယ်။ ပုတု တော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူး။ ကျွန်တော်တော့ ကိုယ့်နှလုံးခုန်သံကို တောင် ကိုယ်ပြန်ကြားနေရတယ်။ ဒုတ်ဒုတ် ဒုတ်ဒုတ်နဲ့။ အရမ်းကြီး မာန် တင်းထားရတော့ လက်ဖဝါးတွေတောင် ချွေးစလေးတွေ စို့လို့။ နတ်သား တွေ နတ်သက်ကြွေတော့မှာ ဆိုရင် လက်ကတီးက ချွေးစို့တယ်ဆိုတာ ဒါ မျိုးလား မသိဘူးလို့တောင် အူကြောင်ကြောင် တွေးလိုက်မိသေးတယ်။ ဆိုင်ရဲ့အတွင်းဆုံး ချောင်အကျဆုံးမှာရှိတဲ့ စားပွဲဆီကို တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ ဒါငါတို့ လုပ်နေကျပဲဆိုတဲ့ ဟန်မျိုး၊ ယုံကြည်ချ က်အပြည့်နဲ့။ ကျွန်တော်တော့ ဘာရယ်စရာမှ ဘယ်သူမှလည်း မပြောဘဲ နဲ့ ပုတုကပဲ ဟာသတစ်ခုခု ပြောလိုက်သလို "ဟား... ဟား... ဟား... မင်း ကတော့ကွာ"လို့ လူကြီးတွေ ရယ်ကြသလိုမျိုး ခပ်ကျယ်ကျယ် ရယ် ပစ်လိုက်သေးတယ်။ အားတင်းတာပေါ့ဗျာ သိတယ်မို့လား။ ကျွန်တော့်ရယ် သံကြောင့် ပုတုတောင် လန့်သွားတယ်ထင်တယ်။

"ဘာလဲကွ"တဲ့။ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို မေးပြီး ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မသိချင်ယောင်ပဲ ဆောင်နေလိုက်တယ်။

ကောင်တာက အဒေါ်ကြီးကိုလည်း တစ်ချက်ကလေးမှ မကြည့်ဘူး။ မကြည့်ရဲတာဆိုရင် ပိုမှန်မယ်။

ဝိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်ပြီးတဲ့နောက် ပုတုကို "ဟေ့ရောင် ခပ်တည်တည်နေ၊ ရေနှေးခွက်ထဲ ရေနှေးငှဲနေလိုက်ကွာ..." လို့ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဆိုင်ထဲကို ဟိုကြည့် ဒီကြည့်ပေါ့။ စားပွဲထိုးက ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို မှာရမှာလဲကွ ဆိုတဲ့ဟန်ပေါ့ဗျာ။ စိတ်မရှည်တဲ့အထာလုပ်နေတယ်။ စားပွဲထိုးမယ့်လူလည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး။ သဘာဝဆေးပေါ့လိပ်ကြီး ဖွာပြီး ဝိုင်းတစ်ခုမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဘဲကြီးကတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို သူထိုင်နေတဲ့ ဝိုင်းကနေ ရှိုးနေတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ သိဆို သူက ကိုယ်ကို မလှည့်ဘဲ ခေါင်းသက်သက်တင် စောင်းပြီး သူထိုင်နေရာ ဝိုင်းကနေ အနောက်ဘက်ကျတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ကြီး ကြည့်နေတာ။ ဝတ်ထားတာက စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ လက်ပြတ်နဲ့။ ခါးမှာထိုးထားတဲ့ ခပ်ညစ်ညစ် လက်သုတ်ပဝါလေး မြင်လိုက်တော့မှ ဒီဘဲကြီးက စားပွဲထိုးပဲလို့ သိလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့လဲဗျာ "ဟေ့.. မှာဦးမယ်"လို့ လှမ်းမခေါ်ရဲဘူး။ သောက်ရေးထဲမှ ပုတုဆိုတဲ့ကောင်က ခြေတုန်လက်တုန်နဲ့ ရေနှေးကြမ်းငှဲတာ ရေနှေးပူတွေက ခွက်ဘေးတွေဖိတ်ကျ၊ လက်ဖက်ရည်ချိုးတွေနဲ့ စီးကပ်ကပ်ဖြစ်နေတဲ့ သစ်သားစားပွဲ မည်းမည်းကြီးပေါ်ကနေ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ပေါ် စီးကျလာလို့ လန့်ကလည်းလန့်၊ ပူကလည်းပူ ဖြစ်သွားရသေးတယ်။

"ငါလခွီး ပူလိုက်တာ၊ အား... လား..လား" လို့ အော်လိုက်မိတယ်။

"မင်းကလုပ်လိုက်ရင် စောက်ရမ်းချည်းပဲ ကျော်စိန့်သားရာလို့ ကျွန်တော်

မာန်တော့ အဲ့ကောင် ခေါင်းငုံ့သွားတယ်။ အဖေနာမည် ခေါ်တာကတော့ သိ
တယ်မို့လားဗျာ။ ဒေါသထွက်လာရင် ဖအေနာမည်ပဲ တပ်ခေါ်ချင်တော့
တာ။ ကျောင်းမှာတော့ အတန်းကြီးတဲ့ ဘဲတွေကတော့ အဲ့လိုခေါ်ကြတာပဲ
လေ။

"ဝေး အဝေး အဝေး XXX ဟေး အဝေး

ဘယ်ကိုလဲ အစ်ကိုရေ ပြောသွားဦး XXX"

တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်လာတဲ့ သီချင်းသံကလည်း ဓာတ်ပျက်တယ်ဗျာ
ဘာတွေမှန်း မသိဘူး။ လူကမှ ကျွတ်ကျဲနေပါတယ်ဆိုမှ စိတ်ကလည်း ရှုပ်
လာတယ်။ ဒီကြားထဲ ပုတုဆိုတဲ့ကောင်က ငါးတန်းကလေးလို လုပ်နေ
တယ်။ ဆိုင်ထဲတောင် ရောက်နေပြီ။ ကြောက်ချေးပါလို့ မပြီးသေးဘူး။
နှုတ်ခမ်းတွေလည်း ဆတ်ဆတ်တုန်လို့၊ သိပ်မသိသာဘူး ဆိုပေမဲ့
ကျွန်တော်နဲ့က ကပ်ကပ်လေး ထိုင်နေတာဆိုတော့ အကြောဆွဲသလိုဖြစ်နေ
တဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ အပေါ်အောက် ခုန်နေတာကို မြင်နေရတယ်။ မသိရင်
အဖျားတက်နေသလိုပဲ။ ဘယ်ကိုမှလည်း မကြည့်ဘူး။ ရေနွေးခွက်ကြီးကိုပဲ
မမြင်ဖူးသလိုလို ခေါင်းကြီး ငုံ့ကြည့်ပြီး မထုံတက်သေး လုပ်နေတယ်။

ခွေးမသားပုတု "တို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြည့်ကြရအောင်ကွာ" လို့
တိုင်ပင်ကြတုန်းက သူကပဲ ဦးအောင် ပြောလိုက်သေး "လုပ်လိုက်လေ ကြာ
သလားလို့" ဆိုပဲ။

ခုကျတော့ "ပြန်ရအောင်ကွာ" တဲ့ ခပ်တိုးတိုး ပြောသေးတယ်။

"မအေဘေး မင်းပဲပြန်၊ ငါတော့မပြန်ဘူးကွ"

ခပ်တိုးတိုးကျိတ်ပြောရင်း ဒီကောင့်ပေါင်ကိုလည်း လက်သီးနဲ့တစ်ချက်
ကျိတ်ထိုး ထည့်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီကောင့်မှာ ထပြန်ဖို့တောင် အင်အားရှိ

တော့ပုံ မပေါ်ဘူး။ ကျွန်တော် ထိုးလိုက်တာ လက်ဆ နည်းနည်း ပြင်းသွား တယ်။ မျက်နှာကြီးရှုံ့ပြီး သူ့ပေါင်သူ ပွတ်နေတာများ မီးပူတိုက်နေသလိုလို လက်သမားတွေ ရွှေဘော် ထိုးနေသလိုလိုပဲ မပြီးတော့ဘူး။ ဒီကောင် ကတော့ တကယ့်ကို စကြောက်ပါဗျာ။ မင်းဆန်းနဲ့သာဆိုရင် ဒီလောက် ရုပ်ပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး။

"မောင်သောင်း ဟိုကလေးတွေ မေးလိုက်ဦးလေဟယ်"

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကယောက်ကယက်တွေ ဖြစ်နေတုန်း ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ သဘာဝ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးဖွာနေတဲ့ စားပွဲထိုးဘဲကြီးကို ပြောလိုက်တယ်။ ဘဲကြီးက အဲဒီတော့မှ သူ့ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ပြာခွက်ကြီးထဲ ထိုးသတ်လိုက်ပြီး ပျင်းရိပျင်းတွဲပုံစံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီ ထလာတယ်။ အဲဒီသောက်ဘဲကြီးက လည်း ဆိုင်ရှင် မပြောမချင်း ထမမေးဘူးဗျာ။ တကယ့်လူပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ လူမိုက်အထာနဲ့ ခါးထောက်ရပ်နေတယ်။ ဘာသောက်မှာ လဲ ဘာညာလဲ မမေးဘူး။

"ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည် ကျစိမ့်တစ်ခွက်၊ ဟေ့ရောင် မင်းက ဘာ သောက်မှာလဲ"

စားပွဲထိုးဘဲကြီးကို မော့ကြည့်ပြောလိုက်ရင်းက ပုတုကိုလည်း မေးလိုက် တယ်။ ပုတုဆိုတဲ့ကောင် ခုထိ အကြောက်မပြေသေးဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက် စားပွဲထိုးကြီးကို ကြည့်လိုက်နဲ့ အင်မတန် စဉ်းစားဉာဏ်နည်း သေးတဲ့ ကလေးလေးလို လုပ်နေတယ်။ ဒီကောင်လုပ်ပုံနဲ့တော့ အရှက်ကွဲရ ချည့်လို့ ကျွန်တော်လည်း ဒေါသက ထွက်လာတယ်ဗျာ။ ထတောင် ထိုးပစ် လိုက်ချင်နေပြီ။ စားပွဲထိုးကြီး မမြင်အောင် မျက်နှာကို တစ်ချက် ရှုံ့ပြလိုက် တော့မှ ခွေးအကြီးလို ထစ်အထစ်အနဲ့ အသံထွက်လာတယ်။

"ဟို...ဟို လစ်ပိုတို့ ဆဲဗင်းအပ်တို့ရလား ဦးလေး"

သေပါရော။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လာပြီး လစ်ပိုတွေ အအေးတွေ လာမေး တဲ့ကောင်ဗျာ။ ကလေးကလားနဲ့။ နောက်ပြီး စားပွဲထိုးကိုခေါ်တာ ဦးလေး တဲ့။ အစ်ကိုလောက် ဆိုရင် ရပြီပဲဟာ။ ပုတု ဆိုတဲ့ကောင် ဒီလောက် အကြိမ်ကြိမ် ဇာတ်တိုက်လာတာတောင် အသုံးမကျဘူး။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင် ထိုင်ချင်၊ လူကြီးဂိုက် ဖမ်းချင်တာကျလည်း သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်ထက် မလျော့ဘူး။ ခုကျ ခွေးအကြီး ကားတိုက်ခံရသလိုဖြစ်နေ တာ ဘယ်လိုမှ အမြင်မတော်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ကြားဝင်ရတော့တာ ပေါ့။

"အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော့်ဟာပဲ အရင်ဖျော်လိုက်ဗျာ။ ဒီကောင့် မနက်ကမှ တစ်ခွက် သောက်ထားသေးလို့ သိပ်မသောက်ချင်ဘူး ဖြစ်နေတာနေမှာ ဟီး... ဟီး"

ရယ်စရာလည်းမပါဘဲ သွားကြီးစိပြီး ရယ်ပြရသေးတယ်။ ဘဲကြီးကတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ "စောက်ကလေးတွေ ဘာလာရှုပ်" ဆိုတဲ့ သဘောထားမျိုး၊ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ နောက်ထဲဝင်သွားတယ်။ ပုံစံကြည့်ရတာ သူပဲအဖျော်ဆရာ၊ သူပဲ စားပွဲထိုးထင်ပါရဲ့။ "ကျစိမ့်ဝမ်းတီး" လို့လည်း အော်မသွားဘူး။ သူ ထွက်သွားတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ပုတုကို ဖိငေါက်ရတော့တယ်။

"ဟေ့ရောင် ကျော်စိန့်သား လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ လာတာလေ ငါလခွီး လစ်ပို၊ ငါလခွီး ဆဲဗင်းအပ်ပါလား ငါ့မှာ လေးဆယ်ထဲပါတာ။

လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်စာ အတိပဲ၊ လက်ဖက်ရည်ပဲသောက်၊ မသောက် ချင်ရင် ဘာမှမသောက်နဲ့ မင်း ရေနွေးပဲထိုင်သောက်"

"မသိဘူးလေကွာ မှာချင်ရာမှာလို့ရတယ်လို့ မင်းပဲပြောပြီးတော့" တဲ့ ပုတု က စောဒကတက်တယ်။

"မှာချင်ရာမှာဆိုတာ လက်ဖက်ရည်ကိုမှ ချိုစိမ့်၊ ကျစိမ့်၊ ချိုခါး၊ ပုံမှန်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း အဲဒါမျိုးကို ပြောတာကွ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အအေးသောက်တယ် ဆိုတာ မအေဖအေနဲ့လာတဲ့ ကလေးတွေ အလုပ်ကွ"

"ဟေ့ရောင် ငါတို့က ဘယ်လောက်ကြီးနေလို့လဲ၊ ငါက ကလေးအထာဆို၊ မင်းကတော့ လူကြီးအထာလား မင်းရောငါရော အတူတူပဲကွ ဒီနှစ်မှ ခုနှစ် တန်းတက်မလို့ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကလေးပဲကွ။ လူကြီးဆိုတာ ဆယ်တန်း လောက်မှ ဖြစ်တာ မင်းသိလား"

မအေဘေးက ခုကျတော့ သတ္တိတွေကောင်းပြီး အထိမခံ ရွှေပန်းကန် လာ လုပ်နေတယ်။

"ငါယီးခလေးပါလား၊ မင်းအောက်လည်း မင်းဟာမင်း ပြန်ကြည့်ဦး။ တော်တော် ကျော်စိန့်သား မင်းကို နောက်တစ်ခါတော့ မခေါ်ဘူး၊ မင်းက အီးပေါလောကောင်ပဲ"

ခဏနေတော့ ကျွန်တော့် လက်ဖက်ရည်ခွက် လာချတယ်။ ကျွန်တော့် ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခွေးမသား အားတွေတက်နေ တာ အသိသာကြီး။ စားပွဲပေါ် လက်ဖက်ရည်ရောက်မှ တကယ်ဖျော်ပေး တယ်ဟလို့ ယုံသွားသလို ရုပ်နဲ့။ လက်ဖက်ရည်မှာတာပဲ တကယ်ဖျော်မပေး လို့ ရမလား။ အဲဒီတော့မှ လှမ်းအော်တယ်။

"ကျွန်တော့်လည်း ချိုစိမ့်တစ်ခွက်ပေးဗျ"

စားပွဲထိုးငနာကြီးကလည်း တစ်ယောက်တစ်ခါ မှာနေလို့ပဲလားမသိဘူး။ မျက်နှာကြီးကို တင်းထောင် မည်းသည်းနေတာပဲဗျာ။ နဂိုမည်းတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ အံတောင်တစ်ချက် ကြိတ်လိုက်သေးသလား မသိဘူး။ မ သိရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်များ လက်ဖက်ရည် သူတောင်းစားတွေ ကျနေတာပဲ။

ပုတုအတွက်ပါ လက်ဖက်ရည် ရောက်လာတဲ့နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ လည်း လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်စီ ရှေ့ချရင်း တင့် ငုံ့လိုက်၊ လမ်းကို ငေး လိုက်၊ တကယ့် လူကြီးကြီးတွေတောင် ကျွန်တော်တို့လောက် ဣန္ဒြေရမယ် တည်ကြည် ခန့်ညားလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ရေလည်မိုက်တယ်ဗျာ။ တစ်ခုပဲ ကျွန်တော်တို့ ဆေးလိပ် မသောက်တတ်သေးဘူး။ ဒါလည်း တစ်နေ့ဖြစ်ရ မှာပေါ့။ ဆရာမတွေ အထင်ကြီးအောင် လုပ်ချင်တဲ့ အတန်းထဲက တချို့ ကောင်တွေ စာအုပ် နောက်ကျောဖုံးမှာ ဝိုင်းလှနေအောင် ရေးထားတတ်တဲ့ ကဗျာလိုပဲ။

"ယောက်ျားတံခွန် လူရည်ချွန်က
ကောင်းကင်တမ္ဘာ ကြယ်ကိုစွတ်လည်း
မလွတ်စတမ်း ရမြဲတမ်းတည်း" တဲ့။

ခုနစ်တန်းတောင် မတက်ရသေးတဲ့ အရွယ်မှာ လူကြီးမပါဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တာကို တချို့ကောင်တွေအတွက် ဆိုရင် လွန်လှ ပြီ။ ဟိုးအရှေ့ဆုံးဝိုင်းက ဦးလေးကြီးလို စီးကရက်ဘူးလေး စားပွဲပေါ်ချပြီး စတိုင်ကျကျ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ထုတ်သောက်ဖို့ကတော့ မလွယ်သေးဘူး ပေါ့ဗျာ။ တစ်နေ့ပေါ့ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိသေးတာပဲ။ လူတိုင်းငယ်ရာ ကနေ ကြီးရတာ။ ငါတို့လည်း တစ်နေ့ သေချာပေါက် အစ်ကိုကြီးတွေလို ဖြစ်လာမှာကလို့ လျှာပေါ်ရောက်လာတဲ့ ခါးသက်သက်ကျစ်မ့် လက်ဖက်ရည်ကို ရှုံ့မဲ့နေအောင် အရသာခံရင်း ကျုံးဝါးလိုက်မိတယ်။ အမှန် က ကျွန်တော်လည်း ပုတုလို ချိုစိမ့်လောက် သောက်ရမှာ၊ ခုမှ လက်ဖက်ရည် သောက်ဖူးတဲ့ကောင်လို့ ထင်ခံရမှာစိုးလို့ ကျစ်မ့်မှာလိုက် တာ။ အရမ်းခါးတာပဲဗျာ။ ပုတုဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း အစောတုန်းကသာ ဘုန်းကြီးနောက်က ကပ္ပိယလို ခွေးခြေကလေးပေါ် တရိုတသေ တင်ပျဉ်

ချိတ် ထိုင်နေခဲ့တာ။ သူ့ရှေ့ လက်ဖက်ရည် ခွက်ရောက်ပါပြီ ဆိုကတည်းက ရုတ်တရက်ကြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို နွယ်ပင်များလို လိမ်ချိတ်ပြီး ထိုင်လိုက်သေးတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အသားကျနေတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေ သလိုမျိုးပေါ့။

"မအေဘေး ခုကျတော့ စတိုင်တယ်ကျနေပါလား" လို့ ကျွန်တော်ပြော တော့ ဒင်းက ပြန်ပြောသေးတယ်။

"ဟေ့ရောင် စတိုင်ရှိမှ စတားဖြစ်တာကွ" တဲ့။

"အေး မလိုင်ရှိရင်တော့ မင်း ကုလားဖြစ်မှာ"လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြော လိုက်တယ်။

အဲဒါ ခြောက်တန်းနှစ်အပြီး နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေထဲက တစ် ရက်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ပုတုတို့ရဲ့ ပထမဆုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စွန့်စားခန်းကြီးပဲဗျ။ ကျောင်းမှာ၊ ဝင်းထဲက မှို့ပင်ကြီး ပေါ်မှာ တစ်လကိုးသီတင်း အောင်ပွဲရ စစ်သူကြီးတွေလို ပြန်ပြောပြလိုကို မ ဆုံးတော့ပါဘူး။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကလည်း ထစ်ခနဲရှိရင် ဝမ်းစမိုး၊ ဝမ်းစ မိုးနဲ့ တောင်းဆိုလိုကို မပြီးဘူး။

"ဟေ့ရောင် မင်းတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တုန်းက အကြောင်းလေး ပြန်ပြောပြပါဦး" ဆိုတာချည့်ပဲ။ ပြန်ပြောပြတိုင်းလည်း ကျွန်တော်ကတော့ သိသိသာသာ ရင်ကို ကော့ထည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုပါ မော့ပြောတာ။ ကြက်သီးမွေးညင်း တွေတောင် ထတယ်ဗျာ။ မပီကလာပီကလာနဲ့ မေသန်း နု ဘက်ထရီ ကြော်ငြာလိုပေါ့။ တစ်ခွက်က မီးထွန်းဖို့၊ တစ်ခွက်က ကက်ဆက်ဖွင့်ဖို့၊ တာရှည်သိပ်ခံတဲ့ ဂုဏ်တင့်မှုကြီးပဲကိုး။

ခုနစ်တန်းနှစ်မှာ ကျွန်တော် အတောင့်တဆုံးအရာက အထာကျတဲ့ဘဲကြီး တစ်ဗွေ ဖြစ်ချင်တာပဲ။ ဘယ်လောက်ထိတောင်များ လူကြီးလူပျိုဖြစ်ချင် သလဲဆိုရင် ရှစ်တန်းနှစ်မှာ ပုဆိုးကို ချက်ပြုတ်လို့ ခေါ်တဲ့ဝတ်နည်းနဲ့ဝတ် တတ်ပြီ။ သူများတွေဝတ်ထားရင် ကြည့်ရဆိုးသလိုရှိပေမဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကျတော့ မိုက်တယ်ဗျ။ ပုဆိုးချက်ပြုတ် အောက်ကရှုပ်တိုက်နဲ့။ တံမြက်စည်း လှည်းပေးနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ မျက်နှာမလွဲသွားတဲ့ ဦးလေး ကြီး အဒေါ်ကြီးတွေဆိုတာ ခဏခဏကြုံရတယ်။ မျက်နှာမလွဲခင် မသတိ သလိုက ကြည့်သွားသေးတယ်။ ဂရုမစိုက်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က အေးဆေးပဲ။ မျက်နှာကလည်း တစ်တိုင်းပြည်လုံး ကျွန်တော်တို့ လုပ်စား ထိုင်စားနေရတဲ့ရုပ်မျိုး။ မထီလေးစားပဲ။

အသံတောင် ထွက်မဖတ်တတ်သေးတဲ့ စီးကရက်ဘူးတွေ ကျောင်းရှေ့ အေးရှားလိုက် ဆိုင်ကနေဝယ် တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် မီးရှိပြီး ဖွာနေတာပဲ။ ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်လေးနဲ့ ဆောင့်ကြွားကြွား ပေကတ်ကတ် ကျွန်တော်တို့ ချာတိတ်တစ်သိုက်ကို ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီးတွေဆိုတာ ဘယ်လောက်တောင် သောက်မြင်ကတ်နေလိမ့်မယ် မသိနိုင်ဘူး။ ဝင်းထဲက တချို့အဒေါ်ကြီးတွေ ဦးလေးကြီးတွေဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး နှာခေါင်းတရှုပ်ရှုပ်ပဲ။ စတာ နောက်တာလိုလိုနဲ့ နားရင်းရိုက်သွားတဲ့ လူ တွေက ရှိသေးတယ်။ သက်သက် အနိုင်ကျင့်တာပေါ့ဗျာ။ သူတို့သားသမီး သူတို့ ရိုက်ပါလား။

လူကြီးတွေက အဲ့လိုလုပ်လေ ဆယ်တန်းကျောင်းသား အရွယ်ကို မြန်မြန် ရောက်ချင်လေပဲ။ အဲဒီထက် နည်းနည်း ပိုကြီးရင် ပိုတောင်ကောင်းသေး တယ်။ ကျွန်တော်နေတဲ့ တိုက်တန်းလျားတွေရဲ့ရှေ့ ဘောလုံးကွင်း၊ ဘောလုံး

ကွင်း တစ်ဖက်က မြောင်းပေါင်ပုံစံမျိုး လုပ်ထားတဲ့ အုတ်ခုံစိမ်းမြ မည်း မည်းကလေးပေါ် ညနေခင်းဆိုရင် ဆံပင်ရှည်တွေ၊ တက်တူးတွေ နားပေါက်တွေ အသီးသီးနဲ့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဆေးလိပ်ဖွာသူက ဖွာ၊ ကွမ်းဝါး သူကဝါး၊ ဂစ်တာလေး တဒေါင်ဒေါင် တဒင်ဒင်နဲ့ လုပ်နေတဲ့ အသက်နှစ် ဆယ် အစိတ်အရွယ် အစ်ကိုကြီးတွေ ကတော့ အမိုက်ဆုံးအရွယ်ပဲ။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အဲလိုကြီးကွက်ပြီး လူပျိုဖြစ်ချင်နေတာ လား ဆိုရင်တော့ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မှာတုန်း ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးလို့ ပြောရတာ အရမ်းများတယ်။ လူများလွန်းလို့ တစ်ယောက်ချင်းလည်း မိတ်ဆက်မပေးနိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ရယ် ပုတုရယ် မင်းဆန်းရယ် မြတ်ကျော်ရယ် ဝင်းကိုရယ်။ ဒါကိုက မတ အားများနေပြီ။ ကျန်တဲ့ နာမည် ထည့်မပြောတဲ့ ကောင်တွေလည်း ရှိသေး တယ်။ ဒီပြင် ကျွန်တော်နာမည်မသိတဲ့ ကောင်တွေလည်း ကျွန်တော်တို့လို ပဲ။ ခုနစ်တန်းအရွယ်ဆိုတာ ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ တချို့ ကိုးလို့ကန့်လန့် လတွေမွေး လို့ တစ်နှစ်အောက်လိုက်ရတဲ့ ကောင်တွေဆိုရင် ဆယ့်သုံးနှစ်။ ဆယ့်သုံးနှစ် သားဆိုတာ လူပျိုဖြစ်ဖို့ တည်းတည်းလေးပဲ ကျန်တော့တာ။ တချို့ကောင် တွေဆို ဝက်ခြံဖုကလေးတွေတောင် ထွက်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေပြီ။

အဲဒီအရွယ်အကုန်လုံးက အေတန်းကကောင်တွေလို နွဲ့တဲ့တဲ့နဲ့ စာမှစာ၊ အိမ်ရဲ့ အဖိအသိပ်ကို ငါးပိငါးခြောက်လို ပြားနေရတဲ့ကောင်တွေက လွဲရင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ အကုန် ကျွန်တော့်လိုပဲ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့် မှာက ကျောင်းသူငယ်ချင်း အိမ်သူငယ်ချင်းရယ်လို့ ခွဲပြီးရှိတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ခိုးခိုးစားနေကျ မာလကာသီးတွေ၊ သံပရိုသီးတွေ၊ ငှက်ပျောသီးတွေလိုကို များတာ။ ညအိပ်ချိန်ကလွဲရင် တစ် ယောက်အနားမှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ အမြဲရှိနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်

သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးမှာ တူညီတဲ့ အချက်ကတော့ သူ့ထက်ငါဦးအောင် လူပျိုမြန်မြန် ဖြစ်ချင်ကြတာချည်းပဲ။ အပြေးပြိုင်ပွဲလို ပြေးလို့များရရင် မှန် နေအောင် ပြေးမယ့်ကောင်တွေချည်းပဲ။

ဝင်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာတော့ ကျွန်တော်ရယ်၊ ပုတုရယ် မင်း ဆန်းရယ်က အစွာဆုံးပဲ။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေလည်း သူတို့အုပ်စုနဲ့သူတို့ ကျွန်တော်တို့လို နေမှာပါပဲ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်မယ့်နေ့ မတိုင်ခင် ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သား "တို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွား ထိုင်ကြရအောင်ကွာ" လို့ အတူတိုင်ပင်ထားတာ ပေမဲ့ မင်းဆန်း ဆိုတဲ့ ကောင်က သူ့အစ်ကိုကြီး အလစ်ထွက်ဖို့ရာ ဘယ်လိုမှ မလစ်တာနဲ့ကျန်ခဲ့ တာ။ ဒီကောင်တော့ တစ်သက်လုံး နောင်တရနေတော့မှာ။ ကျွန်တော်နဲ့ပု တုက ကျန်တဲ့ကောင်တွေ ညဘက်အိပ်ရာဝင်မှ အိပ်မက်ထဲ ထည့်မက်ရတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ဖူးခြင်းကို အရင်ဆုံးလုပ်ဖူးတဲ့ ကောင်တွေ ဖြစ် သွားတယ်။ တကယ့် မာန်တက်ချင်စရာကြီး။ သူတို့တွေအတွက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ပုတုဆိုတာ လကမ္ဘာပေါ် ပထမဆုံး ခြေချဖူးတဲ့ကောင်တွေလို ပဲ။

"ဟေ့ရောင်တွေ အဲဒီမှာ ဘယ်ယုန် ဘယ်ဆန်ဖွပ်တဲ့ အဘိုးအိုမှမရှိဘူး။ ဘာထမင်းဆီဆမ်း ဘာရွှေလင်ပန်းမှလည်း မရှိဘူးကွ" ဆိုတာမျိုးပေါ့ဗျာ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ပြီး နောက်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော်တို့တွေရဲ့ ဌာနချုပ်စခန်းဖြစ်တဲ့ မှို့ပင်ကြီးပေါ်မှာ တစ်ယောက်တစ်ကိုင်းစီ ထိုင်ကြ ရင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ဒီကောင်တွေကို သင်ခန်းစာပို့ချ အိမ်စာ ပေး လုပ်နေရတာပေါ့။

"ဒီကောင်က ကြောက်နေသေးတယ်ကွ၊ ဟား... ဟား ... ဟား ငါ ဇွတ် အတင်း ဆွဲခေါ်ရသေးတာပေါ့"

"အောင်မာ၊ ကြောက်လို့မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ဦးလေးနဲ့ သိတဲ့လူတွေ ရှိနေမှာစိုးလို့ပါ"

"ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကဆိုင် သွားသောက်တာကွာ၊ မင်းဦးလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် အသိရှိမှာလဲ၊ မင်းက စကြောက်ပဲဟာ၊ ကြောက်ရင်ကြောက်တယ်ပေါ့ မရွှီးနဲ့ဟေ့ရောင်"

မဟာစွန့်စားခန်းကြီး အကြောင်း မစခင် ပုတုနဲ့က အရင်စကားများရသေးတယ်။ ခုကျတော့ ဒီကောင်က မသိရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရှေ့ကနေ ရင်ကော့ဝင်တာပဲ သူလိုလိုလုပ်နေတာ။ ဟိုမှာတုန်းကကျတော့ သေးတောင်ထွက်မကျတာ ကံကောင်း။ မအေဘေး ကြောက်တုန်းက ကြောက်နေခဲ့ပြီးတော့။ ကျွန်တော်က အဲဒါမျိုးဆို သောက်ရမ်းတင်းတာ။

"လက်ဖက်ရည်တောင် မမှာရဲတဲ့ကောင်ကများ"

"မင်းကရော စားပွဲထိုးခေါ်ရဲလို့လားကွ"

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က အဲ့လို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ရန်သတ်နေရတော့ ဟိုကောင် မင်းဆန်းကလည်း မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဒီကောင်ကတော့ နဂိုကတည်းကလည်း သူမလိုက်လိုက်ရလို့ စိတ်ဆိုးနေတာလည်း ပါတယ်။ သူညာဘက်လက်ကို လက်သီးဆုပ်ထားပြီး အဲဒီလက်သီးဆုပ်ကို ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ဆုပ်နေရင်းက ပြောတယ်။ မသိရင် ကျွန်တော်တို့ကို ထထိုးတော့မယ့် အတိုင်းပဲ။

"ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါကွာ အရေးထဲ မင်းတို့နှစ်ကောင်က မတည့် ဖြစ်နေသေးတယ်၊ ငါ့လခွီး"

ဒီကောင်ကလည်း အလွန်မနာလိုအားကြီးတဲ့ကောင် ခေါ်တုန်းကကျတော့ လိုက်ဖို့ မကြိုးစားဘူး။ သူများပြောတာ နားထောင်ရမယ့်ကိစ္စကျမှ အလျင်

တွေလိုပြီး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီကောင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်က ပြုတ်မကျအောင် ကိုင်းကို ခွထားရသေးတော့ ဒီကောင်ဟာ အသားဖြူနေလို့သာ မည်းများမည်းရင် မိုးမျှော်တိုက်ကြီးပေါ် တွယ်တက်နေတဲ့ စိတ်မတအား ဆိုးနေတဲ့ ကင်းကောင်ကြီးနဲ့ တထေရာတည်းပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အချိန်မဆွဲတော့ပဲ စပြောပြရတယ်။

"အေးကွ ငါတို့လည်း မဝင်ခင် ဆိုင်ထဲ အရင်ရှိုးတာပေါ့ကွာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးက မဆိုးပါဘူး။ နည်းနည်းကျဉ်းတော့ အိုက်တော့ အိုက်တာပေါ့ကွာ။ လမ်းပေါ်က ငါကြည့်လိုက်တော့ ဘဲကြီးတွေဆိုတာ မနည်းဘူး ဟော့ရောင်ရေ၊ ထိုင်နေကြတာ ငါလည်း ပုဆိုးလေးမပြီး ခပ်တည်တည် ဝင်သွားတာပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်လည်း နောက်က လိုက်လာတယ်။ ဝိုင်းလွတ်က တဝိုင်းပဲ ရှိတော့တာဟ။ စားပွဲထိုးကလည်း ချာတိတ်လေးပါကွာငါတို့ ဝင်လာတာနဲ့ အစ်ကိုလာ ဟိုတစ်ဝိုင်း လွတ်သေးတယ်လို့ လှမ်းပြောတယ်ကွ"

အမှန်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘောင်းဘီတိုကလေးတွေ ဝတ်သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား ဖောရှောပေါ့ဗျာ။ ပုတုက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်တယ်။ မင်းဘာမဟုတ်တာတွေ လီဆယ်နေတာတုန်းလို့ ပြောချင်တာနေမှာပေါ့။ ဘာမှတော့ မပြောဘူး။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေရင်းက သူနဲ့ နီးတဲ့ကိုင်းပေါ်က ဝင်းကို ဒူးခေါင်းကို လှမ်းခေါက်ပြီး သေချာနားထောင်ကွ ဆိုတဲ့ပုံမျိုး သတိပေးနေသေးတယ်။

"ကောင်တာထိုင်တာကလည်း စော်လေးတစ်ပွဲပဲကွ ငါတို့လောက်ပဲ။ သိပ်အချောကြီး ထဲကတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သူကလည်း ငါတို့ဝင်လာတာမြင်တော့ ပါးစပ်က ဘာမှ မပြောပေမဲ့ စားပွဲထိုးကို သေချာလုပ်ဟော့ ဆိုတဲ့ပုံမျိုး လှမ်းကြည့်လိုက်သေးတယ် ဟား...ဟား။ သိပ်မချောပါဘူးကွာ

နေ့၊ ဟေ့ရောင် ပုတု"

"ဟုတ်တယ်၊ သိပ်မချောဘူး" ပုတုကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ချက်ချင်း ဝင်ထောက်ပေးတယ်။

"အဲဒါနဲ့ ငါနဲ့ ဒီကောင်လည်း လွတ်တဲ့ဝိုင်းပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ရတယ်။ ထိုင် ချင်တာက လမ်းကိုမြင်ရတဲ့ ရှေ့ဝိုင်းထိုင်ချင်တာကွ။ မလွတ်တော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ။ ထိုင်ထိုင်လိုက်ချင်းပဲ အစ်ကိုတို့ ဘာသောက်မလဲတဲ့ မေးတယ်"

အဲဒီနေရာရောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင်တွေ သေချာမှ နားထောင်နေရဲ့လား ဆိုပြီး တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့် လိုက်သေးတယ်။ အကုန်လုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ကျွန်တော့် မျက်နှာဆီမှာချည့်ပဲ။ မြတ်ကျော် ဆိုတဲ့ကောင်ဆို လူက နဂိုကမှ မျက်လုံးပြူးပြူး မည်းမည်းရှည်ရှည်ကို ဒီ ကောင်ပုံစံကြည့်ရတာ ပိုမည်း ပိုရှည်လာပြီး ပိုတောင် မျက်လုံး ပြူးလာ သလိုပဲ။ သွားရှည်တွေတောင် ထွက်ကျတော့မတတ် ငေးနေလိုက်တာ။ ကျွန်တော်လည်း ကျောက ခြင်ကိုက်တာလိုလို၊ ပေါင်က ယားတာလိုလိုနဲ့ ကျွန်တော်ထိုင်နေတဲ့ ကိုင်းကနေ နည်းနည်းပိုကြီး သက်သောင့်သက်သာ ပို ဖြစ်မယ့် ကိုင်းဆီကူးပြီး အကျအနဖြစ်အောင် သေချာပြင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ဆက်မပြောသေးဘူး သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာလည်း မဟုတ်လှပါဘူးကွာ ဆို တဲ့ အချိုးမျိုးနဲ့ ဘောလုံးကန်ရင်း ရထားတဲ့ ခြေမျက်စိနားက အနာဖေး လေးကို ကုတ်ပြီး ခွာကြည့်နေလိုက်တယ်။ အနာပတ်လည်ကလည်း ယား လာတာနဲ့ ဆက်ကုတ်နေရတာပေါ့။ အဲဒီလို အနာဖေးသားလေး တွေကို ဖွဖွ လေးကုတ်ရတာတော့ တကယ့်ဖီးလ်ပဲဗျ။ ဇိမ်သိပ်ရှိတာ။ ကုတ်လေ ယား လေ၊ ဆက်ကုတ်လေ ဆက်ယားလေနဲ့ တော်တော်နဲ့ မပြီးတော့ဘူးလေ။

"ဟေ့ရောင်၊ ပုတု မင်းပဲဆက်ပြောတော့ ဒီကောင်ပြောတာ အကြာကြီးပဲ

ပြောတာက ကြာလှပြီ။ ခုထိ လက်ဖက်ရည် မသောက်သေးဘူး။"

မင်းဆန်းက ကျွန်တော့်ကို စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ သူ့အပေါ်ကိုင်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ပုတု ခြေထောက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ပြောတယ်။ ပြီးတော့ သူကလည်း ပုတုရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ရလောက်မယ့် ကိုင်းတစ်ကိုင်းဆီ ကူးလိုက်တယ်။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေရဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော့်ဆီကနေ ပုတုဆီကို အလင်းထက်မြန်တဲ့နှုန်းနဲ့ ရွှေ့ပြောင်းကုန်ကြတယ်။ လူတွေပါ လိုက်ကိုင်းကူးကြရတာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်းတော့ အီးပိတ်သွားတယ်။ မင်းဆန်းဆိုတဲ့ ကောင်က အမြဲတမ်း အဲ့လိုချည့်ပဲ။ လူပါးအင်မတန် ဝတဲ့ကောင်။ နားထောင်ချင်တော့လည်း သူ၊ စိတ်မရှည်တာလည်း သူ။

"မင်းတို့ကောင်တွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တယ်ဆိုတာ ဘာမှန်းသိအောင်လို့ အသေးစိတ် ပြောပြတာလေကွာ၊ ပုတုလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ဖူးတဲ့ကောင်ဆိုရင်တော့ ဘာအဲ့လောက် ပြောစရာလိုမလဲကွာ၊ မင်းတို့က စေတနာနဲ့မတန်ဘူး အလကားဖွတ်ကျားတွေ။ ကိုယ်တိုင်လည်း မထိုင်ဖူးဘူး၊ ထိုင်ဖူးတဲ့ကောင်တွေ စကားကျလည်း ကောင်းကောင်း နားမထောင်ချင်ဘူး။ နားမထောင်ချင် ကိုယ်တိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်လိုက်လေကွာ"

ပုတုကလည်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးသွားတာသိတော့ ဒီကောင်ကလည်း ဘယ်လိုလဲ ငါပြောပြလိုက်ရမလားဆိုတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတာကိုး။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ မင်းပဲပြောလိုက်ကွာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ပုတုကလည်း ပြောချင်နေတာ လျှာမတအားကို ယားနေပုံရတယ်။ တရစပ်ပြောတော့တာပဲ။

"ဒီကောင်က ကျစိမ့်မှာတယ်ကွာ၊ ငါကျ အခါးသိပ်မကြိုက်တာနဲ့ ချိုစိမ့်ပဲ

မှာလိုက်တယ်။ မဆိုးပါဘူးကွ လက်ဖက်ရည်အရသာက အဖျော်ဆရာ
ကောင်းပါတယ်။ ရေနွေးကြမ်းလည်း မဆိုးဘူး။ ဟိုဟာကွာ ရေနွေးကြမ်း
ခွက်တွေ ကတော့ ညစ်ပတ်တယ်ကွ။ နောက်ပြီး ကောင်တာက အဒေါ်ကြီး
ကလဲ... အဲ"

"ဘာကောင်တာက အဒေါ်ကြီးလဲ၊ ဟိုကောင်ပြောတော့ စော်လေးဆို၊
မင်းတို့ကောင်တွေ မညာနဲ့နော်၊ တကယ်ရော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ခဲ့ရဲ့
လား"

ချက်ချင်းပဲ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဝင်းကိုက ဝင်မေးတယ်။ မင်း
ဆန်းကလည်း ကျွန်တော့်ကိုလည်းကြည့် ပုတုကိုလည်းကြည့် သိပ်ယုံချင်
တော့ပုံ မရတော့ဘူး။ ပုတုဆိုတဲ့ ဒီခွေးမသားဟာ လုပ်လိုက်ရင် အဲ့လို
သောက်တလွဲချည့်ပဲ။ ကျွန်တော်ရှေ့ကဖောသမျှ ဒီကောင်နောက်က လိုက်
ဖော်တတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း မနေသာတော့ဘဲ ဝင်ပြောရတော့ တာ
ပေါ့။ ဝင်ပြောဖို့အကွက် စောင့်နေတာပဲဟာ။ နောက်ပြီး ဘာမှမဟုတ်တာ
လေးနဲ့ တကယ်ကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ခဲ့တာကို အယုံအကြည်မဲ့သွား
ရင် ကျွန်တော်တို့ စွန့်စားခန်းကြီး တစ်ခုလုံး ရေစုန်မျောသွားမှာပေါ့ ။

"တို့လက်ဖက်ရည်သောက်တဲ့ အချိန်ကျတော့ ကောင်မလေးက ထသွားပြီ
ဟ၊ သူ့အမေကြီးလား မသိဘူး ကောင်တာထိုင်နေတာ။ ဒီကောင်က မသိ
လိုက်ဘူး။ ငါက ကောင်မလေးကို ရှိုးနေတာဆိုတော့ သိတာပေါ့"

အဲဒီတော့မှ ကျန်တဲ့ကောင်တွေလည်း ကျေနပ်သွားပုံရတယ်။

"ပုတုက မပြောတတ်ဘူးကွ၊ မင်းပဲပြောတော့ ဟေ့ရောင်" တဲ့ မြတ်ကျော်
က ကျွန်တော့်ကိုပဲ ပွဲတောင်းတယ်။ ပုတုကတော့ သနားပါတယ် သူ့ဘာမှ
တောင် မပြောရသေးဘဲ အမှားပါသွားတော့ မျက်နှာလေးကို ငယ်သွားတာ
ပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။ သူ့ကိုက နုံတာကိုး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ဒီ

ကောင်တွေအကုန် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မြင်ရလောက်မယ့် ကိုင်းဆီ လှမ်း
ကူး ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်ရင်း ဇာတ်လမ်းအစုံကို ပြန်ပြောရတော့တာ
ပေါ့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အကြောင်း စာစီစာကုံး ရေးသလိုပဲ။ သိထားတာ
အကုန် ဟုတ်တာတွေရော မဟုတ်တာတွေရော အိတ်သွန်ဖာမှောက်
ထောင့်စေ့အောင်ပြောတော့တာ။

ဆိုင်အတွင်းထဲက မြင်ကွင်း၊ ဘဲကြီးတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သောက်
စကား အရမ်းများပုံ စသဖြင့် အရင်တုန်းက ကျောင်းသွားရင်း လှမ်းလှမ်း
ငေးတတ်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေထဲက မြင်ကွင်းတွေပါ ထည့်ပြောရ
တာပဲ။ တကယ်တမ်းက ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ခဲ့တဲ့ဆိုင်က လူမှမရှိဘဲ။ ဆိုင်ထဲ
လူမရှိလို့ ထိုင်ရဲတာပါကွာလို့ အပြောခံရမှာ ဆိုးတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း
ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေများလွန်းလို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုးတိုက်နေပုံ၊
ဝိုင်းတွေက ကပ်နေတော့ စကားသံတွေကလည်း ဆူညံနေတဲ့အကြောင်း
စိတ်ကူးတွေလျှောက်ယဉ်ပြီး ရေလည် ဖောတာပေါ့ဗျာ။ ဒီကောင်တွေ
လည်း ဘာသိတာမှတ်လို့။ အဆုံးသတ်ကျမှ ဒီကောင်တွေ မခံချိုမခံသာ ဖြစ်
စေမယ့် စကားလေးနဲ့ နိဂုံးချုပ်ပေးလိုက်တယ်။ တညင်းသီး၊ ငါးပိရည်နဲ့ဝါး
တီး ဆွဲလိုက်ရသလိုပဲ မြိန်လိုက်တာဗျာ။

"ငါတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အမြဲသွားထိုင်တော့မယ်ကွာ၊ လက်ဖက်ရည်
သောက်ရတာ စတိုင်ကျတယ်ကွ၊ ဇိမ်ပဲ။ ငါက လက်ဖက်ရည်လည်း ကြိုက်
တယ်။ မင်းတို့လည်း လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးတော့ ထိုင်ဖူးသင့်တယ်။ ငါ
တို့အရွယ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရမယ့် အရွယ်ပဲလေ။ မင်းတို့ကခေတ်
နောက်ကျလွန်းတယ်"

စွန့်စားခန်းကို လက်စသတ်ပြီးတဲ့နောက် အကုန်လုံးရဲ့ မျက်နှာတွေကို
ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်မိတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မထိုင်ဖူးတာ သိပ်

အောက်တန်း ကျရပါလားလို့ မင်းဆန်းကအစ အကုန်လုံး တိရစ္ဆာန်ရုံထဲက
မျောက်အိုကြီးတွေလို မှိုင်းမှိုင်းတွေတွေတော့ ဖြစ်သွားကြတာချည့်ပဲ။
ကျွန်တော်လည်း ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်နေတာပေါ့။ သိပ်ကျေနပ်နေကြောင်း
မျက်နှာပေါ်မှာမပေါ်အောင်တော့ မျက်နှာပိုး သတ်ထားလိုက်တယ်။ မှင်နဲ့
ပဲ။

"အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ်ကွာ။ အမေ့ကို ဆိုင်ထိုင်ပေးရဦးမှာ" ပုတုကိုလည်း
လစ်ရအောင် ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ခါးတစ်ချက်တို့လိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့
သစ်ပင်အောက်ကိုဆင်း အနိုင်နဲ့ပိုင်း ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ သုံး
ကောင်ကတော့ အပင်ပေါ်ကနေ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကျော
ကို မချင့်မရဲနဲ့ ငေးကြည့်ကျန်နေခဲ့ကြမှာ သိပ်သေချာတာပေါ့။ မအေဘေး
တွေ မှတ်စမ်းကွာ။

အခန်း (၂)

ကျောင်းတွေဖွင့်တဲ့ရက် မနက်ခင်းတွေမှာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ကျောင်းနဲ့အိမ်ကြား တစ်မိုင်လောက်ခရီးကို လမ်းတစ်လျှောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေကို ငေးရင်းနဲ့ပဲ သွားကြတာ။ ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ ကျွန်တော်ရယ်ပုတုရယ်၊ မင်းဆန်းရယ် သုံးယောက်။ သုံးယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မြင်လိုက်တာနဲ့ မျက်လုံး မခွာတော့ဘူး။ ခြေထောက်က သူ့ဘာသာသူ သွားနေလို့သာ ကျောင်းရောက်တော့တာပဲ။ မျက်လုံးတွေက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တည်လျက်ပဲ။ ကျော်သွားတော့လည်း ခေါင်းတွေ စောင်းလို့ လည်ပြန်ငေးနေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နဲ့ တော်တော်ဝေးဝေး မမြင်ရတော့တဲ့အထိ။ နောက်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ခုအနား မရောက်မချင်း ကျန်ခဲ့တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့ ဘယ်နေရာလေးမှာ ဘယ်လို ထိုင်လိုက်လို့ရတော့ကွာလို့ တမ်းတနေတော့တယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်အခင်းအကျင်း၊ စားပွဲခုံတွေ၊ ခွေးခြေတွေ၊ ရေနွေးကြမ်းအိုးရဲ့ ဒန်ရောင်တောက်နေ မနေအထိ အကျိုးအပြစ် အနာအဆာ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကြတယ်။

"ဆိုင်က ကျဉ်းတယ်ကွ၊ ဝိုင်းလေးတွေက ကပ်နေတာ၊ ငါကတစ်ဝိုင်းနဲ့ တစ်ဝိုင်း တအားသိပ်နီးနေရင် မကြိုက်ဘူး" ဆိုတာမျိုး ဆရာကြီးအထာတွေနဲ့။ နောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ခုကို တွေ့ပြန်တော့ အရင်ဆိုင်ကို ငေးခဲ့သလိုမျိုး အစကနေ ပြန်ငေး။ ကျောင်းပေါက် ရောက်တဲ့အထိပဲ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကျောင်းမတူတဲ့ မြတ်ကျော်နဲ့ ဝင်းကိုတို့အုပ်စုလည်း ကျွန်တော်တို့လိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေက ဖယ်ရီရှိတယ်။ ဖယ်ရီကားပေါ်

က လှမ်းငေးရတာဆိုတော့ အဲ့ကောင်တွေ ကျွန်တော်တို့လောက်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အကြောင်း မသိဘူး။ ဒီကောင်တွေက ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ဝင်းတည်းနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ မို့သာပါ။ အတော်များများ မတူဘူး။ သူဌေးသားလေးတွေ။ သူတို့အဖေအမေတွေက ဒီကောင်တွေ နှစ်ကောင်ကို မတအား ဖူးဖူးမှုတ်ချင်တာ။

"သားလေး ရေချိုးတော့မယ်ဟေ့၊ သားလေးရေ စာကျက်ရအောင်ဟေ့" အဲဒီလိုတွေ သူတို့တိုက် ဝရန်တာကနေ အော်အော်ခေါ်တာ။ အဲဒီကောင် တွေမှာ ခုနစ်တန်းရောက်နေပြီ။ ရေမိုးချိုးပြီးရင် မိန်းကလေးတွေလို သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့။ သပွတ်တံနဲ့တောင် ခြစ်ထားသေးလို့ သစ်ရွက် ခြောက်ကလေးတွေ ပါးပေါ်တင်ထားသလို အစင်းကလေးတွေပါသေး။ အဆိုးဆုံးက ထမင်းစားခေါ်တာပဲ။

"သားလေးရေ မန်မန်းစားမယ်" တဲ့။

ပေါတောတောနဲ့ဗျာ။ အဲဒီလို သူတို့အမေတွေ တကြော်ကြော် အော်ခေါ်တဲ့ အချိန်ဆိုရင် ဒီကောင်တွေ နှစ်ကောင်ဆိုတာ မတအားရှက်ကြတာ။ မျက်စိ ပျက် မျက်နှာပျက်နဲ့ တန်းလစ်တာပဲ။ ဒီအရွယ်ကြီးကို မန်မန်းစားမယ်ဆို တာကျ အောက်တယ်လေဗျာ။ သိတယ်မို့လား။ သိက္ခာချနေသလိုပဲလေ။ အဲ့ နှစ်ကောင်ဟာ အီးတောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကုန်းကြရဲ့လား မပြောတတ်ဘူး။

ကျွန်တော်က ပုတု၊ မင်းဆန်းတို့လောက် မဟုတ်ပေမဲ့ ဆင်းတော့ ဆင်းရဲသားပဲ။ ပုတုနဲ့မင်းဆန်းကျတော့ ဒီကောင်တွေက သူတို့ဦးလေးတွေ၊ အစ်ကိုကြီးတွေအိမ်မှာ ကပ်နေရင်း ကျောင်းတက်ရတာလေ။ မုန့်ဝယ်စားဖို့ တောင် မုန့်ဖိုးမရှိတဲ့ကောင်တွေ။ ကျွန်တော်ကချည့် ကျွေးရတာ။ မြတ် ကျော်၊ ဝင်းကိုတို့ကျတော့ သူတို့အဖေအမေတွေက ကျွန်တော်တို့ အဖေအ မေတွေထက် စာရင်တော့ ပိုက်ဆံချမ်းသာကြတယ်။ သူတို့အမေတွေကဆို

ရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပေါင်းတာတောင် သိပ်မကြိုက်ချင် သလိုလို ဘာလိုလို နဲ့။ ကျွန်တော်သုံးလေးတန်း နှစ်တွေတုန်းက အိမ်က တီဗွီမဝယ်နိုင်သေးဘူး ဗျ။ အဲဒါ ညဆိုရင် ဒီကောင်တွေ အိမ်တွေမှာ သွားကပ်ကြည့်ရတာပေါ့။ အမြဲတမ်းမဟုတ်ပေမဲ့ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်ရောက်ခါမှ တီဗွီကို ကောက်ပိတ်ချင် ပိတ်လိုက်သေးတာ။ လူကြီးတွေကလည်း သောက်ကျင့် ယုတ်တယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ မြတ်ကျော်နဲ့ ဝင်းကိုတို့ကိုတော့ ကျွန်တော်က ခင်ပါ တယ်။ ဒီနှစ်ကောင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ခင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အဖေ တွေအမေတွေကို သောက်မြင်ကတ်တာနဲ့ ဒီကောင်တွေနဲ့ သိပ်မပေါင်းဘူး။

မြတ်ကျော်နဲ့ဝင်းကိုတို့ တက်တဲ့ကျောင်းက ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ တိုက် တန်းလျားတွေရဲ့ အခြားတစ်ဖက် တစ်မိုင်ခွဲနှစ်မိုင်လောက်မှာ။ ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းက ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ တိုက်တန်းလျားတွေရဲ့ အခြားတစ်ဖက် တစ်မိုင် တစ်မိုင်ခွဲလောက်မှာ။ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့က မင်္ဂလာ တောင်ညွန့်၊ ဒီကောင်တွေက ဒဂုံ။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲ အဲ့လို ကျောင်းမတူတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး။ ကျောင်းမတူတာကလည်း ငယ်ကတည်းက ကွဲတာမျိုးတော့မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်တန်းကနေ လေးတန်း အထိက မူလတန်းတုန်းကတော့ တော်တော်များများ အတူတူပဲ။ ငါးတန်း တက်တော့ ကျောင်းတွေ ပြောင်းရတော့ မိဘတွေ၊ ဦးလေးတွေ အစ်ကိုတွေ က သူတို့ သန်ရာသန်ရာ အပ်ကြရင်း ကွဲကုန်ကြတာ။

အိမ်တွေကျတော့ တစ်တိုက်တည်းတွေ နေကြတာ အပေါ်ထပ်အောက် ထပ်။ တစ်တိုက်တည်း မဟုတ်တောင် ဘေးကတိုက်မှာ။ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ကတော့ တိုက်မတူတာဟာ ကွဲပြားတယ်လို့ကို မထင်တာ။ အချိန် တိုင်း တတွဲတွဲနေကြတာကိုး။ ကျောင်းက တခြား သူငယ်ချင်းတွေ ရှိပေမဲ့ လည်း ကိုယ့်ရပ်ကွက်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပေါင်းတာမျိုးနဲ့တော့ ဘယ်တူ

မှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဗရုတ်ကျတာချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ။ ကျောင်းကကောင်
တွေက ပိုတောင်ဆိုး သေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက ယောက်ျားလေး
ချည့် သီးသန့်ကျောင်းလေ။ ဆိုးပုံဆိုးမျိုးကတော့ အတုမရှိလောက်ဘူးကို
ထင်မိတယ်။ ပြောရရင် ဒီအရွယ်ကလေးတွေနဲ့ ဒီလောက်ဆိုးတာ ယုတ်
တာမျိုး ရှိပါ့မလားကွာလို့ အောက်မေ့ရအောင်ကို ဆိုးတာပဲ။

မနက်လင်းရင် ကိုယ့်ကျောင်းရှိရာဘက် ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ကိုယ် သွားကြ
တယ်။ လမ်းတစ်လျှောက် တွေ့သမျှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတွင်းထဲကို လှမ်း
ငေး၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ချင်နေကြတာ ပြီးခဲ့တဲ့
နှစ်နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် စကတည်းကပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း အစဆိုတာ
ဘာဖြစ်ဖြစ် ခက်တာချည့်ပဲ။ မဝံ့ရဲဘူးဗျ။

"ဟဲ့ကလေးတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လာထိုင်တယ် ဟုတ်လား မိမဆုံးမ
ဖမဆုံးမကလေးတွေ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့"

ဆိုင်ရှင်တွေက အဲလိုကြီး အော်ထုတ်လိုက်မလားလို့ ကြောက်ကြတာ။
တကယ်ကတော့ဗျာ ဘယ်ဒီလိုအော်မလဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေဆိုတော့
ထင်ချင်ရာထင်၊ ကြောက်ချင်ရာ ကြောက်ပဲလေ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။
အကုန်လုံးက အရပ်ပုပုလေးတွေ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ခုနစ်တန်းနှစ်အထိ
အရပ်က သုံးပေခွဲသာသာလောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။ အတန်းအတူတူထဲ
က နည်းနည်းအကောင်ကြီးတဲ့ ကောင်တွေကဆို ကျွန်တော့်ကို လိပ်တမော့
တို့ ခွေးပစ်တုတ်တို့ ခေါ်ကြတာ။ အဲလိုအခေါ်ခံရတိုင်း ကျွန်တော်တော့
ဒေါသထွက်မိတယ်။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အဲလိုအခေါ်ခံရရင် တင်းမှာပဲလေ။
စိတ်ထဲကလည်း အမြဲတမ်း ကြိမ်းဝါးခဲ့မိတာပေါ့။

"ခွေးမသားတွေ ငါ အရပ်ရှည်လာတဲ့ တစ်နေ့ မင်းတို့ကို ငါ့ အရပ်နဲ့ကို ဖို့
သတ်ဦးမယ်"

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာဝင်းရဲ့ နာမည်ကို ရေးထားတဲ့ သံဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ အုတ်ခုံကြီးနှစ်ခုပေါ်မှာ သံတိုင်တွေနဲ့လုပ်ထားတာ။ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရှေ့လေးတင်ပဲဗျာ။ အဲဒီဆိုင်းဘုတ်က ဘားတန်းလိုဖြစ်နေတဲ့ သံပိုက်တွေကို အရပ်ရှည်အောင် ဘားသွားသွား ဆွဲရတာလည်း အမောပဲ။ ဒါလည်း တော်တော်နဲ့ မရှည်ပါဘူး။ အရင်ဘဝက သူများတွေကို အရပ်ပုအောင် လုပ်ခဲ့မိလို့လား မသိဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ တော်တော်နဲ့ အရပ်မထွက်လို့ တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ အရပ်ပုတော့ ဖော်လည်း သိပ်မကြည်ဘူးဗျာ။ အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့ကောင်ကလည်း သိပ်များတယ်။ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းကျောင်း တွေမှာတော့ လူကောင်သေးတာဟာ "လာပါ၊ လာပါ၊ ငါ့ကို အနိုင်ကျင့်လှည့်"လို့ ဆိုင်းဘုတ်ရေးပြီး ဖိတ်ခေါ်နေသလိုပဲ။

ဒါတောင်မှ ငါးတန်းနှစ်တုန်းက ယောက်ျားလေးကျောင်းကို ပြောင်းပြီး စတက်ရတော့ ကျွန်တော်တို့ တိုက်သုံးမှာပဲနေတဲ့ ကိုဘီလူးက ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကို မကြောက်ဖို့ အားပေးသေးတယ်။ ကိုဘီလူး ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကလေး ကတည်းက အတူတူ ကစားဖက်ကောင်မလေးရဲ့ အစ်ကိုကြီး။

"မင်းတို့ကို အနိုင်ကျင့်တဲ့ကောင်ရှိရင် ငါ့ လာတိုင်ကွ၊ ဒီကျောင်းမှာ ဘီလူးဆိုရင် မသိတဲ့ကောင်မရှိဘူး" တဲ့။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လုံး သူ့ကို အရမ်းလေးစားသွားတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ထက် သုံးတန်းကြီးတော့ အဲ့တုန်းက ရှစ်တန်းကျောင်းသားကြီးပေါ့။ တကယ့်ကို ရှိန်စရာအရွယ်ပဲ။ ဘီလူးဆိုတာက သူ့နာမည်ရင်းတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ နာမည်ပြောင်ပေါ့ဗျာ။ သူ့ရုပ်ကလည်း ဘီလူးနဲ့ သိပ်မတူပါဘူး။ သဒတ်(သွားတက်)ကလေးတွေ ပါတော့ အစွယ်လေးနဲ့ ဖြစ်နေ

တာကိုး။ သူကလည်း အဲဒီနာမည်ကို ကြိုက်ပုံပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ကို ဘီလူးလို့ ခေါ်ရင် အမြဲကျေနပ်နေတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့။ ဘီလူးဆိုတော့လည်း နာမည်ကိုက ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ အထာပေါ့ဗျာ။

ယောက်ျားလေး ကျောင်းကြီးကို စတက်တဲ့ ငါးတန်းနှစ်နဲ့ နောက်တစ်နှစ် ခြောက်တန်းနှစ်တွေကတော့ မုန့်စားကျောင်း ဆင်းချိန်ဆို သူ့ဆီသွားကြ တာပဲ။ သူနဲ့ ထမင်းအတူ စားတယ်။ များသောအားဖြင့်တော့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ရဲ့ ထမင်းချိုင့်ကို သူ့ကိုခွဲကျွေးရတာပါ။ လုံခြုံရေးအတွက် လုပ်အားခပေးသလိုမျိုး ထင်တာပဲ။ သူနဲ့အတူ ကျောင်းမုန့်ဈေးတန်းကို သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံနဲ့ပဲ အအေးတစ်ခွက်စီ သောက်ကြတယ်။ ပြီး တော့ ကျောင်းအိမ်သာကို သူနဲ့အတူသွားတယ်။ ငါးတန်း၊ ခြောက်တန်းနှစ် မှာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံး ဆေးလိပ် မသောက်တတ်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က တိတ်တိတ်ကလေး သင်ယူနေပြီ။ တိတ်တိတ်ကလေး သင်ယူတယ်ဆိုတာ ကိုဘီလူး စီးကရက်ဖင်ကို ဆွဲစုပ်လိုက်ပုံ၊ အငွေ့ကို အပျောက် ရှိုက်လိုက်ပုံ၊ အငွေ့ကို ပြန်ထုတ်ရင်လည်း နှာခေါင်းကနေ အတန်းလိုက်ကလေး ထွက်သွားပုံတို့ကို တကယ့် ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်ကြီးလို စောင့်ကြည့် အံ့သြနေခဲ့မိတာကို ပြောတာပါ။ (တစ်ခါတလေ အငွေ့ကို စက်ဝိုင်းပုံ ကွင်းလေးဖြစ်အောင် ထုတ်ပြတတ်သေးတယ်ဗျ။ သောက်ရမ်း ကိုမိုက်တာပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုဘီလူးလည်း စက်ဝိုင်းအငွေ့ပုံကို လုပ်တိုင်း ထွက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။)

သူနဲ့ အဲသလို ကျောင်းအိမ်သာမှာ မုန့်ဈေးတန်းမှာ တစ်ခါတလေ တွဲသွား တွဲလာ လုပ်ရတာကိုက ကျွန်တော့်တို့အတွက် အများကြီး လုံခြုံသလိုခံစား ရတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်းဗျာ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ခြိမ်းခြောက် အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့ ကောင် ဆိုတာ အတန်းတစ်တန်းမှာ အမြဲရှိတာပဲ။ "သွားတိုင်ရင်မင်း ဒီ

ထက်နာမယ်" လို့ ခြိမ်းခြောက်ခံရတာမျိုးကျ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ကျိတ်ခံရ တာပဲ။ နောက်ပြီး အနိုင်ကျင့်ခံရတိုင်း "ကိုကြီးဘီလူးရေ သားကိုတော့ အနိုင်ကျင့်နေပြီဗျ" ခဏ ခဏကြီး သွားတိုင်ပြောနေလို့မှ မဖြစ်နိုင်ဘဲ။ ငါး တန်းဆောင်နဲ့ ရှစ်တန်းဆောင်ကလည်း အဝေးကြီး။ ဒီတော့လည်း ကိုယ့် ပြဿနာကိုယ်ရှင်း တော်ရုံတန်ရုံ အနိုင်ကျင့်ခံရတာမျိုး လောက်နဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သွားမပြောချင်တော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်နဲ့ ပုတု လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ပြီး နောက်တစ်နေ့ပဲကျောင်း တွေ စဖွင့်လို့ ကျောင်းသွားကြတော့ လမ်းမှာ ပုတုနဲ့ မင်းဆန်းကို ကျောင်းမ တက်ခင်လေး ကျောင်းနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ကြဖို့ အဖော်ညှိကြည့် သေးတယ်။

"အေး ... ထိုင်ကြရအောင်ကွာ" တဲ့။

အစတော့ နှစ်ကောင်လုံး အားတက်သရောနဲ့ ပြောသေးတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ပလက်ဖောင်းနားလည်း ရောက်ရော "ငါတို့ ကျောင်းထဲဝင်တော့မယ်ကွာ ကျောင်းနောက်ကျ နေလိမ့်မယ်" ဆိုပြီး နှစ် ကောင်သား ကြောက်ချေးပါပြီး လစ်ပြေးပါလေရော။ စာအုပ်တွေအများ ကြီး ထည့်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကြီးတွေနဲ့ သူတို့ပေါင်နဲ့ ရိုက်နေတဲ့ တဘုတ် ဘုတ် အသံတောင် မြည်တယ်။ ဒီကောင်တွေကတော့ တကယ့်ကို ချွတ် တားတွေဗျာ။ ဆိုင်ထဲဝင်ခါနီးကျမှ ကျွန်တော်တို့ကို ရှိုးနေတဲ့ ကျောင်းသား ကြီးတွေကို ကြည့်ပြီးရိုန်သွားကြတာ။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလဘာဂျာ နှစ်ကောင်နောက် ပြေးလိုက်ရတော့တာ ပေါ့။ နောက်က လှောင်ရယ်သံတွေတောင် ကြားလိုက်မိသလိုပဲ။ ရှက်လိုက် တာ။ ကျွန်တော်လည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဝင်ထိုင်ရဲ

လောက်တဲ့ အထိတော့ သတ္တိမရှိသေးဘူးလေ။ အလကားဖွတ်ကျား အာပေ တူးကောင်တွေ။ ပုတုဆိုတဲ့ကောင် ပိုဆိုးတယ်။ သူက ကျွန်တော်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတူတူ ထိုင်ခဲ့ဖူးပြီးသား။ ပြေးချင်းပြေးရင် မင်းဆန်း က အရင်ပြေးရမှာ။ ဒင်းက မင်းဆန်းရှေ့ကတောင် ရောက်နေလိုက်သေး တယ်။

တကယ်တမ်းက ဘာမှ ကျောင်းနောက်ကျစရာလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ထိုင်ဖို့လုပ်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ကျောင်းနဲ့ဆိုရင် ခြေလှမ်းအလှမ်းနှစ်ရာ သာသာလောက်လေးရှိတာ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှေ့ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် ကျောင်းတံခါးပေါက် သံတခါးကို အဝေးက ဂူဝလို မြင်နေရတာပဲလေ။ ဆိုင်ထဲမှာက စားပွဲတွေကလည်း အများကြီး ခင်းထားတာ။ မနက်ခင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက ကိုးတန်း၊ ဆယ် တန်း ကျောင်းသားကြီးတွေ ဆိုတာ အဲဒီဆိုင်က ခွေးခြေပေါ်မှာ ခြေထောက် ချင်းချိတ် ထိုင်လို့ စီးကရက်လေး ဖွာသောက်လိုက်ကြ၊ လမ်းကို ငေးလိုက် ကြ၊ သူတို့အချင်းချင်း အော်ဟစ် နောက်ပြောင်ရင်း ကျယ်ကျယ်လောင် လောင် ရယ်လိုက်ကြ။ ကျွန်တော်တော့ သူတို့ကိုကြည့်ရင်း သူတို့လို လုပ် နေတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကို ယဉ်လိုက်ရတာ သက်ပြင်းတချချနဲ့မို့ ပန်းနာရင် ကြပ် ရောဂါသည်လေးလိုပဲ မောတောင်မောတယ်။

ကျောင်းသားကြီးတွေကတော့ သိတယ်မို့လား။ ဘာလုပ်လုပ် အထင်ကြီး စရာ ချည့်ပဲ။ ပုဆိုးတွေက ချက်ပြုတ်တွေ၊ အင်္ကျီရင်ဘတ်ဟပြဲတွေနဲ့ ထမင်းချိုင့်ဆိုရင်လည်း ဘယ်တော့မှ မထုပ်ဘူး။ လွယ်အိတ်ဆိုရင်လည်း တ ကယ့် သေးသေးလေးတွေ။ အထဲမှာ စာအုပ်တောင်ပါရဲ့လား မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့များ လွယ်အိတ်ကြီးထဲ စာအုပ်တွေနဲ့ ကွန်ပါဘူးတွေနဲ့ ရှုပ် ယှက်တွေကို ခတ်နေတာများ။ ကျောင်းစာအုပ်ဆိုတာကလည်း ပုံနှိပ်စာအုပ်

ရော၊ ဗလာစာအုပ်ရော ဆိုတော့ များလွန်းလို့ တစ်နေ့တစ်နေ့ လွယ်အိတ် ထမ်းရတာနဲ့တင် ခါးကြီးကို စောင်းလို့။ သေချင်စော်တောင် နံတယ်။

အိမ်ကို ကျောပိုးအိတ်လေး ဝယ်ပေးစမ်းပါဗျာလို့ ခဏခဏတော့ ပြော တာပဲ။ ဝယ်မပေးဘူးဗျာ။ ဒါလေး ဝယ်ပေးလိုက်တော့ မွဲသွားမှာကျနေတာ ပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ရိုးရိုးလွယ်အိတ်ကိုပဲ ခေါင်းရှေ့မှာ ချပြီးစွပ်၊ ပြီးတော့ ကြိုးနှစ်ချောင်းကို ချိုင်းကြားမှာ ညှပ်ပြီး ခေါင်းနောက်ကို လှန် တင်လိုက်တဲ့အခါ ကျောပိုးအိတ်ပုံစံ ဖြစ်သွားလို့ အဲဒီလို လွယ်ကြတာပေါ့။ လွယ်အိတ်ကြိုးက လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ညှစ်ထားသလိုဖြစ်နေလို့ နည်း နည်းနာပေမဲ့လည်း အေးဆေးပါ။ ကျောပိုးအိတ်လိုမျိုးပဲ စတိုင်ကျတယ် ထင်တာပဲကိုး။ ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒါမျိုးကို ခြောက်တန်းနှစ် နှစ်လယ် လောက် ကတည်းက မလွယ်တော့ပါဘူး။ ကလေးပေါက်စတွေ လွယ်တဲ့ပုံစံ ကြီးလေ ဘာလုပ်မှာလဲ။ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကလေးကလား အဆိုတော် လေးလေးဝါးတွေ။

ကျောင်းဝင်းထဲရောက်ပြီ ဆိုရင် ကိုယ့်အတန်းမှာ လွယ်အိတ်ကို အရင် ပြေးထားလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ကျောင်းတံခါးနား ပြန်လာပြီး အတန်းကြီး ကျောင်းသားတွေ ကျောင်းထဲ ဘယ်အချိန်မှ ဝင်သလဲ ကျောင်းပေါက်မှာ ရစ်သီရစ်သီနဲ့ ဘာတွေများ လုပ်နေကြသေးလဲ အုန်းမွှေးလုံး ထိုင်လျက်ရင်း စောင့်ကြည့်နေလိုက်သေးတာပဲ။ ချာတိတ်တွေဟာ ကျောင်းသားကြီးတွေရဲ့ အရိပ်လိုပဲ။ ဘာလုပ်လုပ် သူတို့ပဲအားကျပြီး လိုက်ချောင်းနေမိတော့ ကိုယ့် ဘာသာ ကစားချိန်တွေ ဘာတွေတောင် လစ်ဟင်းကုန်တယ်။ အရင်ဆိုရင် ကျောင်းရှေ့ ကတ်ကလေးတွေ ထိုးကြည့်ရတဲ့ ရုပ်သေဗီဒီယို ကြည့်ချင် ကြည့်၊ ရေခဲချောင်းစက်ဝိုင်း လှည့်ချင်လည်းလှည့်၊ နို့မဟုတ်လည်း အရုပ် သည်ကြီးရှေ့ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း လမုနဲ့ မောင်းရတဲ့ကားကို ငေးချင်ငေးနေ

ခဲ့တာ။ အတန်းကြီးလာတော့ အဲဒါတွေ ပျင်းကုန်ရော။ လူကြီးပဲ ဖြစ်ချင်
လာတယ်။ ကျောင်းသားကြီးတွေ လုပ်သမျှ နောက်ကနေ တစ်သဝေမတိမ်း
လိုက်လုပ်ဖို့ ချောင်းနေခဲ့တယ်။ ကျောင်းထဲ ရောက်သွားရင်ကျ ချောင်းရ
တာ အဆင်မပြေတော့ဘူးလေ။ ဒီတော့ ကျောင်းပေါက်ကနေပဲ ထိုင်ကြည့်
ပေါ့။

ဒီဘဲကြီးတွေကလည်း ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးပြီဆိုမှ မဝင်ချင်
ဝင်ချင်ပုံမျိုးနဲ့ ကျောင်းထဲဝင်လာတာ။ ခေါင်းလောင်း မထိုးမချင်းကတော့
ကျောင်းရှေ့မှာ ရှိသေးတဲ့ ဈေးသည်တွေအနား ဝယ်စားတာလည်းမဟုတ်
ဘာမဟုတ်နဲ့ရပ်ပြီး ဝေလေလေ လုပ်နေကြတာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း
ကျောင်းနဲ့ကပ်လျက်က အုတ်တံတိုင်းပဲခြားတဲ့ မိန်းကလေးကျောင်းဘက်
ကို ခေါ်တော့ရှိုးရှိုး၊ ခွေးချောင်း ချောင်းနေကြတာ။ (ကျားချောင်း ချောင်း
တယ်တော့ ပြောမရနိုင်ဘူး။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ အားကျနေ
တယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီအရွယ်ကကို တကယ်တော့ ကလေးသာသာပါဗျာ။ ကျားမှ
မဖြစ်သေးတာ၊ ဖြစ်ရင်လည်း ကျားငချွတ်ပဲ) ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒါကကို
ကျွန်တော်အတွက်တော့ သောက်ရမ်း မိုက်တယ်ကွာဆိုတဲ့ အထာမျိုးပဲ။

ကျောင်းအိမ်သာ ဆိုရင်လည်း သူတို့ပဲ။ အတန်းငယ် ချာတိတ်တွေ
အတွက် သေးပေါက်ဖို့ လောက်ကတော့ အိမ်သာဝင်ဝင်ချင်း ဘေးဘက်မှာ
တင် အများပေါက်လို့ရအောင် မြောင်းပုံစံ လုပ်ပေးထားလို့ နံနံ
ဟောင်ဟောင် ဆိုပေမဲ့လည်း သိပ်မခက်ဘူး။ ချီးပါချင်ရင်ကျ ခက်ပြီ။
အိမ်သာတွေရှေ့က စင်္ကြံလျှောက်လမ်းမှာက ဒီဘဲကြီးတွေချည့်ပဲ။ သူတို့
အချင်းချင်းကို တိုးဝှေ့နေရလို့ ကျပ်သိပ်နေတာ။ စင်္ကြံလမ်း ကျဉ်းကျဉ်း
လေးကို လူဆယ်ယောက်လောက် အိမ်သာတံခါးတွေကို မှီရပ်ပြီး ဆေးလိပ်
သောက်နေကြတာ။ ဆေးလိပ်နဲ့တွေ့ဆိုတာ မွန်ထူလို့၊ မီးခိုးတွေ ဆိုတာ

လည်း မီးလောင်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။ အစပိုင်းတုန်းက ကျွန်တော်တို့လည်း ဆေးလိပ်နံ့ကို မခံနိုင်ဘူးဗျ။ နောက်တော့လည်း ယဉ်သွားရော။

အိမ်သာထဲဝင်ရင် သူတို့ပိတ်ရပ်ထားတဲ့ အိမ်သာရှေ့ ကိုယ်ကိုယ့်ခေါင်း လေးငုံ့ပြီး "ကိုကြီး နည်းနည်းလောက်ဗျ" လို့ တရိုတသေပြောပြီး ဝင်ရ တယ်။ မသိရင် အိမ်သာဝင်တာ ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်း ဝင်ရသလိုပဲဗျ။ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ရယ်။ ကျောင်းအိမ်သာတွေ ဆိုတာ ကလည်း သိတဲ့ အတိုင်း။ ထာဝရ ညစ်ပတ်နံ့စော်နေတာ။ အိမ်သာခွက်ထဲမှာ ဆေးလိပ်တို တွေ၊ စက္ကူအမှိုက်တွေ၊ များသောအားဖြင့် ရေဆေးလို့တောင် မရအောင် ချီး တုံးမာမာကြီးတွေနဲ့ ပိတ်နေတာပဲ။

အိမ်သာထဲရောက်ပြီ ဆိုရင် နှာခေါင်းကို အင်္ကျီစနဲ့ပိတ်ပြီးသာ ပါပေ တော့။ ပြီးရင် အိမ်သာထဲက ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ရုပ်ပုံတွေ၊ ယုတ်တိ ယုတ်ကန်း ကဗျာတွေ၊ စာတွေ လိုက်ဖတ်ပေါ့။ အဲဒီယုတ်တိယုတ်ကန်း ကဗျာတွေကို ချီးပါတိုင်း ဖတ်ခဲ့ရ မှတ်ခဲ့ရတော့ အလွတ်တွေကို ရနေရော ပဲ။ အရမ်းညစ်ပတ်လွန်းလို့ ပြောမပြတော့ပါဘူးဗျ။ ယောက်ျားလေးတွေ ဆို သိပါတယ်။

အိမ်သာခန်းထဲမို့ စိတ်ချလက်ချ အီးပါလို့ရပြီလို့တော့ မထင်လိုက်နဲ့ဦး။ သူတို့ရှိနေရင် အီးပါတာတောင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖြစ်အောင်မပါ ရဲဘူး။ တပူပူ တပွမ်ပွမ်လုပ်ရင် အပြင်ဘက်ကနေ ရေနဲ့ လှမ်းပက်ကြသေး တယ်။ ဘယ်လိုဘဲကြီးတွေမှန်း မသိပါဘူးဗျ။ တချို့ဘဲကြီးတွေ ဆိုရင် လည်း အိမ်သာအပေါ်က တံခါးပေါင်ထိအောင် တက်ထိုင်တက်လို့ အဲဒီကို သူတို့ဘယ်အချိန် ရောက်လာမလဲ ရင်တမမ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်ရသေးတယ်။ ကိုယ်အီးပါတာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်စေချင်ဘူးလေဗျ။ သိပ်ငယ်ငယ် တုန်းက ပုတု၊ မင်းဆန်းတို့နဲ့ အိမ်သာခွက် တစ်ခုထဲ ဖင်ချင်းပေါက်ပြီး တစ်

ယောက်က ရှေ့မှာပါ။ တစ်ယောက်က အိမ်သာခွက် အပေါက်တည့်တည့်ထဲ ပါ။ စကားတပြောပြောနဲ့ ပါဖူးပေမဲ့ အဲဒါက ငယ်ငယ်တုန်းကလေ။

ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်ကလေး အီးပါ။ အပေါ်ကိုလည်း သတိလေးနဲ့ကြည့်။ ငါသာ သူတို့အရွယ်ရောက်ရင် သူတို့လိုကို လုပ်ဦးမှာလို့ စိတ်ကူးယဉ်။ ငါး တန်း၊ ခြောက်တန်း နှစ်တွေဆိုတာ အဲလိုကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတာပဲ။ ဒါတွေက ကျွန်တော်တို့လို ချာတိတ်တွေ လူပျိုဖြစ်စောဖို့ လှုံ့ဆော်ပေးနေတဲ့ လက်တွေ့ဘဝ၊ လက်တွေ့လိုက်နာရမယ့် သင်ရိုးဖတ်စာအုပ်တွေပဲ။ သေချာ တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီအိမ်သာတက်ရတဲ့ အချိန်တွေဆိုရင် အတန်း တစ်တန်း အချိန်ပို တက်ရသလိုပဲ။ အနိုင်ကျင့်ခံရတာကို မကြိုက်ပေမဲ့ လိုလိုလားလား တက်ချင်တဲ့ အချိန်ပိုပေါ့။

ကျွန်တော်တော့ သူတို့ ဘာတွေပြောလဲ အိမ်သာထဲကနေ ထိုင်နားထောင် နေလိုက်တာပဲ။ သူတို့ပြောတာတွေကလည်း များသောအားဖြင့်တော့ ဘာမှ မှတ်လောက် သားလောက်တာ တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အရည်မရ အဖတ်မရ ချည့်ပါပဲ။ ဆဲတာဆိုရင်လည်း မိုးကိုမွန်လို့ တစ်တစ်ခွခွတွေ။ အဲ ဒါမှ မဟုတ်လဲ သူတို့ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ အကြောင်းချည့်။ တစ် ချိန်လုံး "အဲ ဖော်လေး၊ အဲ ဖော်လေး" ဆိုတာချည့် ကြားနေရတာ။ အင်းပေါ့ လေ အိမ်သာထဲ ဆေးလိပ်ခိုးသောက်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေက ကျောင်း စာတွေ အော်ဆိုနေကြတယ်လို့ ကြားချင်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ။

ဘာမှမဟုတ်တဲ့ အဲဒီအကြောင်းလေးကိုပဲ ဒီအတိုင်း သူတို့အနား ယောင်လည်လည်နဲ့သွား ရပ်နားထောင်လို့ကများလား နားပန်အကျင်းခံရ ပြီသာမှတ်။ မျက်ခွက်ကို ဆေးလိပ်မီးခိုးနဲ့ မှုတ်လိုက်ပြီး စောက်ကလေးတွေ သွားစမ်းလို့ မောင်းထုတ်လိမ့်မယ်။ တစ်ခါတလေ သူတို့ စိတ်အခန့်မသင့် ချိန်များ ဆိုရင် (စာမရလို့ သူတို့လည်း ဆရာမ အရိုက်ခံရထားတာတွေ ဘာ

တွေရှိမှာပေါ့) အတန်းငယ် ကျောင်းသားတွေကို ဘလိုင်းကြီး ဝိုင်းဆော်ပ
လော်တီးတာ။ ကျွန်တော် တစ်ခါ ခံရဖူးတယ်။ သူတို့ကိုလည်း ဘာမှမလုပ်
ဘဲနဲ့ဗျာ။ တကယ်ရမ်းကား အနိုင်ကျင့်တဲ့ဘဲကြီးတွေ။ တစ်ယောက်က
ခေါင်းကိုပုဆိုးနဲ့ အုပ်ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ဝိုင်းခေါက် ဝိုင်း
ဘေကြတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူတို့မဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ အသားနာတုန်း
ကတော့ စိတ်ဆိုးတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဆိုးလည်း ငဆိုးရှိတာပဲလေ။
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ နောက်တော့လည်း အဲလိုအလုပ်ခံရတာကိုက ကိုယ်
လည်း နောက်တစ်ချိန် ချာတိတ်တွေကို ပြန်လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းယူရသလို
ဖြစ်သွားတယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြပဲ။ ကျွန်တော်
တို့ သူတို့အရွယ်ရောက်ရင် ဖြစ်လာမယ့် အချိုးတွေကို ပုံဖော်ပြပေးနေတာ။
ပါဝါရိန်းဂျားကြည့်ပြီး လိုက်လုပ်လို့က မရဘူးဗျ။ သူတို့လုပ်တာတွေက
လိုက်လုပ်လို့ရတယ်။

ယောက်ျားလေးကျောင်းကို ပထမဆုံးစတင်တာ ငါးတန်းနှစ်ဆိုတော့ တ
ကယ့်ကလေးပဲ ရှိသေးတာပါဗျာ။ အမေတို့အပ်လို့သာ ကျောင်းကို
ရောက်လာရတယ်။ ယောက်ျားလေးကျောင်းတွေ ဘာတွေလည်း မသိပါ
ဘူး။ မိန်းကလေးတွေ မရှိလို့တောင် ကျွန်တော်တို့တွေ အံ့ဩနေမိသေး
တယ်။ ပထမဆုံး ရက်တွေတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လုံး ကို
ဘီလူးနဲ့ ကပ်လိုက်ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျတော့လည်း သူက ကလေး
တွေနဲ့ ကျောင်းအတူတူ သွားရပြန်ရတာ အောက်တယ် ထင်ရင်ထင်မှာပေါ့။
ကလေးထိန်းလို ဖြစ်နေတာကိုး။ ကျွန်တော်တို့ကို မစောင့်တော့ဘူး။ သူ
ဘာသာသူ ခိုးရော။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း တစ်ယောက်တည်း ဆိုရင်တော့ ငေါင်တောင်

တောင် လန့်တန့်တန့် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။ သုံးယောက်ဆိုတော့လည်း အချင်းချင်း လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားတာလိုလို ရန်ဖြစ်တာလိုလိုနဲ့ ကျောင်းကို ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားတာပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ ပုတုဆိုရင် နှစ်တန်း၊ သုံးတန်းနှစ်ကတည်းက နှစ်ယောက်အတူတူ ကျောင်းသွားတာပဲ။ ခြောက်တန်း ခုနစ်တန်း ရောက်တဲ့အထိ အဖေအမေက ကျောင်းလိုက်ပို့တဲ့ ကောင်တွေမြင်ရင် ဘယ်လိုကောင်တွေလဲလို့ အံ့တောင်ဩမိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကတော့ ကျောင်းရောက်တော့လည်း အတူတူ၊ အိမ်သာသွားတော့လည်း အတူတူ။ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် အတူတူပဲ။ တစ်ယောက်တည်း ချော်တောငေါ့ပြီး တော့လည်း ဘယ်မှ မသွားရဲဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း တစ်ခါတလေ စာသင်နေတုန်း သေးပေါက် ချီးပါချင်တာမျိုး ကျ ခက်တယ်ဗျာ။ ငါးတန်းနှစ်စလောက်တုန်းက ဆိုရင် တော်ရုံတန်ရုံ ကတော့ အောင့်ထားတာပဲ။ ဘာလို့မှန်း မသိဘူးဗျာ။ ဆရာမစာသင်နေ တုန်း မတ်တတ်ထပြီး "ဆရာမ သေးပေါက်ချင်လို့" လို့ ခွင့်တောင်းရတာကို ကျွန်တော့်မှာ အရမ်းဝန်လေးတယ်။ ဆရာမတွေကို ကြောက်တာလည်း ပါ တာပေါ့။

ဆရာမတွေကလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ စာတွေဘာတွေ သင်ရင်လည်း သူ တို့ဘာသာ ဘလက်ဘုတ်ကြီး မျက်နှာမူပြီး ရေးချင်ရာတွေရေး ပြောချင် တာတွေ ပြောသွားတာ။ စာရှင်းပြသလိုလို နားလည်အောင် သင်သလိုလို တော့ ထင်စရာပဲ။ သူတို့လည်း ရေးလို့ပြီးရော "ကဲ..ကဲ ...ဘာ နားမလည် တာရှိလဲ" လို့ တန်းမေးတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘလက်ဘုတ်က ရေးထားတဲ့ စာတောင် မနည်း လိုက်ကူးနေရတုန်း ရှိသေးတယ်။ ဘာ နားလည်လိုက် မတုံးဗျာ။ လက်ကလည်း ကူးရေး နားကလည်း နားထောင် ဆိုတာ မလွယ်ဘူးဗျာ။ အဲဒါ နားမလည်လိုက်လို့များ နားမလည်တဲ့

အကြောင်း "ဆရာမ ဟိုဟာနားမလည်လို့ဗျ" ပြောကြည့်ကြည့်လိုက်။

"ဟမ်... ငါ သင်နေတာတုန်းက နင်ဘာလုပ်နေလဲဟင် အိပ်ငိုက်နေ သလား" ဆိုပြီး ငေါက်တော့တာပဲ။ လေသံကတင် မာတယ်မထင်နဲ့ မျက်နှာ ကလည်း ရှစ်ခေါက်ချိုးတွေနဲ့။ ဘယ်မှာ သူတို့ကို မေးရဲပြောရဲတော့မှာတုံး။ နားလည်လည် မလည်လည် ငြိမ်နေတော့ပဲ။ ခုနစ်တန်းနှစ်အထိ အတန်း ရှေ့ထွက်ခိုင်းပြီး ဖင်ချွတ်ရိုက်တဲ့ ဆရာမတွေက ရှိသေးတယ်။ ယောက်ျား လေးချည့် ကျောင်းမို့ ကျားကျားချင်း သိပ်ရှက်စရာမဟုတ်ပေမဲ့ ဖင်ချွတ်အ ရိုက်ခံရတာ ပျော်စရာမှ မဟုတ်တာဗျာ။ နောက်ပြီး ဆရာမတွေက မိန်းမ တွေပဲလေ။ နည်းနည်းတော့ ရှက်တာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဖင်ချွတ် အ ရိုက်မခံရဖူးပါဘူး။

ပြောရရင်ဗျာ။ ဆရာမတွေက အဲဒီလိုကြီးတွေလုပ်တော့ တစ်ခုခုဆိုရင် ကြောက်နေတာနဲ့တင် ဘာမှမမေးရဲ မပြောရဲတော့ဘူးလေ။ ဆရာမတိုင်း အဲလိုချည့် မဟုတ်ပေမဲ့ အတော်များများ ကတော့ အဲလိုချည့်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လည်း မပြောရဲရဲ ပြောရဲရဲ အရဲစွန့်ပြောရမယ့် တချို့ကိစ္စတွေ ကလည်း ရှိ သေးတယ်။ ငါးတန်းနှစ်ရဲ့ တစ်ရက်မှာတော့ မနက်ခင်း ဒုတိယ လေးဆယ့် ငါးမိနစ် အချိန်ကြီး အီးကပါချင်လာရော။ နေ့လယ် မုန့်စားကျောင်း ဆင်းဖို့ ဆိုတာ အဝေးကြီးလိုသေးတယ်။ အဲလောက် အောင့်နေဖို့ကလည်း ဘယ်လို မှမဖြစ်နိုင်တော့ ဆရာမကို မရဲတရဲနဲ့ ခွင့်တောင်း ရတော့တာပေါ့။ ကံကောင်းတော့ ဆရာမကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုပါတယ်။

အဲဒီတစ်ခေါက်ဟာ အဲဒီကျောင်းကို စရောက်ကတည်းက ပထမဆုံး အကြိမ် တစ်ယောက်တည်း အိမ်သာသွားမိတာ ထင်တာပဲ။ နောက်ဆုံး အကြိမ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ဗျာ။ နောက်တစ်ခေါက်ကို မမှတ်မိတော့ဘူး။ စာသင်ချိန်ကြီးဆိုတော့ ဖြတ်သွားမိတဲ့ စာသင်ခန်း တချို့တွေထဲက စာ

လိုက်အော်သံတွေ ကြားရပေမဲ့လည်း ကျောင်းကြီးတစ်ခုလုံးက ရှင်းလင်း
ငြိမ်သက်နေတာပဲ။ နောက်ပြီး အိမ်သာက ကျောင်းရဲ့ အနောက်ဆုံး ချောင်
ထဲမှာဆိုတော့ လမ်းတွေကလည်း ခပ်မှောင်မှောင်ရယ်။ အဆိုးဆုံးက
အိမ်သာနား ရောက်ပြီဆိုရင် စာသင်တဲ့ အခန်းတွေက မရှိတော့ဘူး။
အိမ်သာနဲ့ အနီးဆုံးအခန်းတွေက ဘာလို့မှန်းမသိ တံခါးတွေ ပိတ်ထားတာ။
ပြတင်းပေါက်သံတိုင်တွေ ကြားက လှမ်းကြည့်ရင်တော့ အဲဒီအခန်းတွေထဲ
မှာ စာသင်ခုံအပိုတွေ၊ ဘလက်ဘုတ် အဟောင်းတွေကို ပင့်ကူအိမ်တွေ
တက်လို့တွေ့ရနိုင်တယ်။ မှောင်ကလည်းမှောင်။ တိတ်ကလည်း
တိတ်ဆိတ်။ လူကလည်း တစ်ယောက်မှမရှိ။ ငါးတန်း တက်ခါစနှစ်မို့ ပုဆိုး
တောင် မဝတ်တတ်သေး။ လေးတန်းတုန်းက ကျောင်းစိမ်းဘောင်းဘီ စိမ်း
နဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ကိစ္စကထိပ်ဝ ရောက်နေလွန်းလို့သာ ဆက်သွားနေရတာ။
လှည့်ပြန်ချင်ပြီဗျာ။ အရမ်းကိုကြောက်နေပြီ။

အိမ်သာထဲဝင် သေးပေါက်တဲ့ မြောင်းနံ့ဘေးက ဖြတ်လာတော့ ဘုံဘိုင်က
ရေကျသံကိုတောင် လိုက်ခေါင်းထဲက အသံလို တတောက်တောက်နဲ့ ကြား
နေရတယ်။ အဲဒီကနေ အိမ်သာခန်းတွေဘက် ချိုးကွေ့လိုက်တော့ လန့်
တောင် လန့်သွားတယ်ဗျာ။ အစ်ကိုကြီးနှစ်ယောက် အိမ်သာတံခါးတွေရှေ့
မှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီး ဆေးလိပ် ထိုင်သောက်နေကြတာ။ သူတို့ကို
ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့ လန့်သွားမိတယ် ဆိုပေမဲ့လည်း လန့်ပြီးပြီး
ချင်းပဲ အားတက်မိသွားတယ်။ တစ်ယောက်တည်းသာ ဆိုရင် ကျွန်တော်
ဘယ်လိုဖြစ်နေမယ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် တွေးမကြည့်ရဲဘူး။ ကျွန်တော်က သရဲ
ကြောက်တတ်တယ်။ ကျွန်တော်မှ မဟုတ်ဘူး ပုတုလည်း သရဲကြောက်တာ
ပဲ။ မင်းဆန်းကတော့ မကြောက်ဘူးလို့ ပြောတာပဲ။ ဟုတ်ချင်မှလည်း
ဟုတ်မှာ အဲ့ကောင်ကလည်း ဘာမဆို ပိုပိုပြောနေကျကောင်။ ဒါပေမဲ့လည်း

တစ်ခါမှ သရဲနဲ့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဘူးတော့ မသေချာပါဘူး။ တကယ် အခြောက်ခံရရင် ဒီကောင်လည်း ကြောက်မှာပဲ။

အစ်ကိုကြီး နှစ်ယောက်က သူတို့ကို မြင်မြင်လိုက်ချင်း ကျွန်တော်လန့် သွားတာကို သိတယ်ဗျ။ ဆေးလိပ်သောက်နေရင်း နှစ်ယောက်သား တစ် ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လှောင်ပြုံးလေးတွေ ပြုံးနေကြတာ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူတို့ရှေ့ကနေ ယိုယို လေးဖြတ်၊ အသန့်ဆုံး အိမ်သာရှာပြီး အထဲဝင်ထိုင် လိုက်တယ်။ အဲ့တော့မှ ပဲ တော်တော် သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ သူ တို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသလို ဖြစ်နေတာကိုး။ သူတို့ရှိနေ တယ်ဆို တဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော်လည်း အေးဆေး ဇိမ်ဆွဲပြီးပါရင်း အိမ်သာ ကဗျာ၊ အိမ်သာပန်းချီတွေ လိုက်ကြည့်နေလိုက်မိတယ်။

အိမ်သာတံခါးမှာ စာတန်းတစ်ခုက အနောက်ကိုကြည့်ဆိုလို့ အနောက်ကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အနောက်မှာလည်း ဘယ်ဘက်ကို ကြည့်တဲ့။ ကျွန် တော့် ပြဿနာကလည်း ဘယ်နဲ့ညာ ဘယ်တော့မှမကွဲတာ။ တချို့ကတော့ လွယ်တယ်။ အီးကုန်းရင် ဘယ်၊ ထမင်းစားရင် ညာဆိုပြီး မှတ်ကြတာ။ ကျွန်တော်က အီးကုန်းလည်းညာ ထမင်းစားလည်း ညာပဲဆိုတော့ မှတ်လို့ မလွယ်၊ ဘယ်ညာ အမြဲလွဲတယ်။ သူက ဘယ်ကိုကြည့်ခိုင်းတာ ကျွန်တော် က ညာကိုကြည့်မိတယ်။ "ခိုင်းတိုင်းလုပ်တာ ငါ-ဦးမသား" တဲ့။

တကယ်က ဘယ်ဘက်ကို ကြည့်မိရင် ညာဘက်ကိုကြည့်ပါဆိုပြီး စာတစ် ကြောင်း ဖတ်ရဦးမှာ။ ခုတော့လည်း အဆဲခံရတာချင်း အတူတူကြိုအဆဲ ခံ လိုက်ရတော့လည်း ပြီးတာပေါ့ဗျာ။ အိမ်သာထဲမှာတော့ အကုန်လုံးက ဆဲ စာချည့်ပဲ။ အိမ်သာထဲ ဝင်လိုက်တာနဲ့ကို အဆဲခံရဖို့ပဲ။ ဒါထုံးစံပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် အဆုံးသတ်မှာ " ခိုင်းတိုင်းလုပ်တာ ငါ-မသား" လို့အဆဲခံ

ရမှာ သိသိကြီးနဲ့ အိမ်သာတက်တိုင်း အဲဒီအညွန့်စာကို လိုက်လိုက်ဖတ်တာပဲ။ ပျင်းတာကိုးဗျ။ အိမ်သာတက်ရင်း တခြားဘာလုပ်စရာ ရှိတာမှတ်လို့။ အီးပါရင်း အပျင်းပြေပေါ့။

"မနေ့က ခုနစ်တန်းက ချာတိတ်လေး တစ်ယောက်အကြောင်း မင်းသိပြီး ပြီလား"

အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားသံ ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်အိမ်သာထဲ ရောက်ကတည်းက သူတို့ ပထမဆုံး စကားပြောတာပဲ။ ခုနကအတိတ်ကြီး တိတ်နေတာထက်စာရင် စကားသံ ကြားနေရတာပိုကောင်းတာပေါ့။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ငါလည်း ခုမနက်မှ ကျောင်းစောင့်အဘိုးကြီးက ပြောပြလို့သိတာကွ"

"ဟုတ်လား ဘာအကြောင်းတုံးကွ"

"ထုံးစံအတိုင်း ကျောပေါက် သရဲ အခြောက်ခံရတာပေါ့ကွာ"

"ဟုတ်လား မင်းအခြောက် ခံရတုန်းကလိုပဲတဲ့လား"

အီးညှစ်နေရင်း ကျောပေါက်သရဲဆိုတဲ့ အသံကြားလိုက်ရတာ အီးနည်းနည်းတောင် တစ်သွားတယ်။ ခေါင်းလည်း အလိုလို ထောင်သွားတယ်။

"ငါ့လိုပဲ နေမှာပေါ့ကွာ။ ကောင်လေးက ကွန်ပါဘူး ကျန်ခဲ့တာတဲ့"

"မင်း အခြောက်ခံရတုန်းက စတီးချိုင့် ကျန်ခဲ့တာမို့လား"

"အေးလေ"

"ပြောပါဦး ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့လဲ"

"မိနစ်နှစ်ဆယ် အစိတ်လောက် အဲ့ကလေးက ကျောင်းပြန်လာတာ ဆိုတော့ ကျောင်းစောင့်ကြီးကလွဲ ကျောင်းထဲ ဘယ်သူရှိမှာလဲကွာ။ ကွန်ပါဘူး ကျန်ခဲ့တာပဲ နောက်နေ့ ကျောင်းပြန်တက်မှ ရှာလည်း ရနေတာပဲကိုး။ ငါ့

တုန်းက ထမင်းချိုင့်ကျတော့ နောက်နေ့ ထမင်းထုပ်ဖို့လိုလို ပြန်ယူရတာ။
အဲဒါဒီကောင်လေးက ပြန်လာတော့ ကျောင်းစောင့်ကြီးကလည်း မြန်မြန်
သွားကွ ဆိုပြီး ကျောင်းတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်တဲ့"

"အခြောက်ခံရတာ မင်းလိုပဲမို့လား ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့လဲ"

"အဲဒါတော့မသိဘူးတဲ့ ဟစ်ရောင်ရေ၊ ကျောင်းစောင့်ကြီးက ဒီကလေး
ငါးမိနစ်လည်း ပြန်မလာ၊ ဆယ်မိနစ်လည်း ပြန်မလာလို့ သူ့အခန်းကိုလိုက်
တော့မှ။ ကောင်လေးက ကွန်ပါဘူးကြီး ကိုင်ရက်နဲ့ ခွေခွေလေးလဲနေတာ
တဲ့။ လန့်သွားတာနေမှာပေါ့ကွာ။ တော်သေးတယ်။ ကျောင်းစောင့်အဘိုး
ကြီး အရောက်မြန်လို့ နှာတွေဘာတွေနှုပ် ရေတွေဘာတွေ တောက်လိုက်မှ
သတိပြန်လည် လာတယ်တဲ့။ သတိရရချင်း ကျောက်ပေါက်သရဲ၊
ကျောက်ပေါက်သရဲနဲ့ ကယောင်ချောက်ချားတွေ ပြောနေတာပဲတဲ့ကွာ"

ကျွန်တော် ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထပြီး ဆံပင်တွေတောင် ထောင်နေပြီ။
ဖင်မြန်မြန် ဆေးပြီး ထပြေးချင်နေပေမဲ့ ပြီးကလည်း မပြီးသေးဘူး။
နောက်ပြီး သရဲအကြောင်း ပြောနေတုန်းမှာ အိမ်သာထဲကနေ ထပြေးတယ်
ဆို ရှက်စရာကြီးဗျ။ ဒီအစ်ကိုကြီးတွေ ပြောနေပုံကလည်း နားထောင်နေ
ရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သေချာခြောက်နေသလိုပဲဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း
ကြောက်ကြောက်နဲ့ ချီးဆက်ပါနေရတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်နေပြီပေါ့။
ကြောက်ချီးပါတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား မသိပါဘူးဗျာ။ "တော်သေးတာ ပေါ့
ကွာ။ ဘာမှဖြစ်မသွားတာ။ ဒါနဲ့ဟစ်ရောင်မင်း အခြောက်ခံရတုန်းက
အကြောင်း ပြန်ပြောစမ်းပါဦးကွာ"

"ဟာ... ဟစ်ရောင်ရေ အခုအခြောက်ခံရတဲ့ ကလေးကတော့ ဘယ်လို
ဘယ်ညာမသိဘူး။ ငါ့တုန်းကတော့ စောက်ရမ်း ကြောက်စရာကောင်းတာ
ကွာ။ အဲတုန်းက ငါက ထမင်းချိုင့်ကို ခုံအောက်က ယူပြီး ကျောင်းပေါက်

ဘက်ကို ပြန်လာနေပြီ။ ရှစ်တန်းဆောင်နဲ့ ကိုးတန်းဆောင် ကြားက စကြို
လမ်းက သိတယ်မဟုတ်လား မှောင်မည်းနေတာ။ ငါလည်း ပြေးတော့ ပြေး
လာတာပဲကွ။ ဖိနပ်သံ ဖတ်ဖတ်ဖတ်ဖတ်နဲ့ ကြားလို့ နောက်လှည့်ကြည့်
တော့ ဘာမှမရှိပါဘူးကွာ။ နောက်မှတွေးမိတာ အဲဒါ ငါ့ဖိနပ်က အသံကွ၊
ဟား...ဟား။ ထားပါတော့ အဲဒါ စကြိုထိပ်နား ကလေးရောက်တော့
တစ်ဖက်ကနေ ငါတို့အရွယ်ပဲကွ။ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ငါ့ဘက်ကို
လာနေတာ။

ငါလည်း ကြောက်နေတုန်းဆိုတော့ အားတက်သွားတာပေါ့ကွာ။ "ဟစ်
ရောင်မင်း ဘာကျန်ခဲ့လို့တုံး" လို့ မေးတော့ ငါ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘူးကွာ။
မျက်လုံးကြီးကလည်း ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူး။ ငါ့ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်
ကြည့်နေတာ။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ဒီကောင်ကိုပဲ အကြောက်ပြောအနေနဲ့ ဆက်
ပြောတာပေါ့။ "တော်သေးတယ်ကွာ၊ မင်းကိုတွေ့လိုက်ရလို့
တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ ကျောပေါက်သရဲ ကြောက်လို့ကွာ"။ အဲ့ကျ
တော့မှ ဒီကောင်က "ကျောပေါက်သရဲ ဟုတ်လား ဒီလိုလား" ဆိုပြီး
ကျောကုန်းကြီး လှည့်ပြတာ။ ဟေ့ရောင်ရေ ငါဆို သေးတောင် ထွက်ကျ
မတတ်ပဲ၊ ခေါင်းနားပန်းတွေပါ ကြီးကုန်တာ ကျောမှာ အပေါက်ကြီးနဲ့ကွာ"

"မနေ့က ကလေးလည်း မင်းလို အခြောက်ခံရတာပဲနေမှာ၊ ကျောပေါက်
သရဲကြောက်ပါတယ်ဆို ကျောပေါက်သရဲနဲ့ချည်း တိုးတာပဲနော်၊ ကြက်သီး
တောင် ထတယ်ကွာ... လခွမ်း၊ လာကွာ အတန်းပြန်ဒိုးရအောင်"

အဲ့နေရာ ရောက်တော့ ကျွန်တော် အသားကုန် ဖင်ဆေးနေပါပြီ။ ပြီးတော့
ဘောင်းဘီတိုလေး ပြန်ဝတ်။ အိမ်သာတံခါးကို ဝုန်းခနဲတွန်းဖွင့်ပြီးတချိုး
တည်း ပြေးတော့တာပဲဗျာ။ ချွေးစေးတွေတောင် ပြန်လို့ တစ်ကိုယ်လုံး
လည်း ရှိန်းခနဲဖိန်းခနဲနဲ့ပဲ။ ဖင်မှသေချာပြောင်ရဲ့လား၊ အိမ်သာ ရေလောင်း

ခဲသလားတောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ဗျာ အဲသလို ပြေးထွက်လာခဲ့
တော့မှ နောက်က ကျန်ခဲ့တဲ့ ဟိုဘဲကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို
ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်သံဟာများ အုန်းခနဲတောင် မြည်မလား မပြောတတ်
ဘူး။ အကျယ်ကြီးပဲဗျာ။ မအေဘေးကြီးတွေ လူကို သက်သက်ခြောက်တာ
ဗျာ။ ချွေးပြန်ရောပဲဗျာ။

ခြောက်မှန်းသိပြီဆိုပေမဲ့လည်း ကြောက်တာကတော့ ကြောက်တာပါပဲ
ဗျာ။ အဲဒီကနောက် အတန်းတွေ ကြီးလာတဲ့အထိ ကျွန်တော်တော့ အိမ်သာ
ထဲ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ မသွားရဲတော့ဘူး။ ကျောင်းမှာ ဘာပဲ
ကျန်ခဲ့ကျန်ခဲ့ အိမ်ကျမှ အရိုက်ခံချင် ခံလိုက်မယ်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မယူ
တော့ဘူး။ ပုတုနဲ့ မင်းဆန်းကိုလည်း ဒီအကြောင်း ပြောပြတာပေါ့။ ပုတုဆို
ရင် ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြနေတုန်းကို ကျွန်တော့်အနား ကပ်ကပ်လာတယ်။
"ကျောပေါက်၊ သရဲဟုတ်လား ဒီလိုလား" ဆိုတဲ့နေရာလည်း ရောက်ရောအဲ့
ကောင် နားသယ်မွေးတွေဆိုတာ တန်းထောင်လို့ပဲ။ မင်းဆန်းက ကြောက်
တော့ကြောက်ပေမဲ့ ဣန္ဒြေ သိပ်မပျက်ဘူးဗျာ။ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်
သည်ဖြစ်စေဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း အတန်းကြီးလာတော့ အဲဒီနည်းနဲ့ပဲ
ချာတိတ်တွေကို ဖြခြောက်တာပေါ့။
